

Ngàn Năm Nam Chủ Cùng Vạn Năm Nam Xứng

Contents

Ngàn Năm Nam Chủ Cùng Vạn Năm Nam Xứng	1
1. Chương 1: Phần 01-03: Song Diện Tình Nhân	1
2. Chương 2: Phần 04-06: Không Thể Bước Qua	3
3. Chương 3: Phần 07-08: Trêu Ghẹo Và Bị Trêu Ghẹo	6
4. Chương 4: Phần 09-10: Cảnh Nóng	10
5. Chương 5: Phần 11-12: [chương Bị Khoá]	13
6. Chương 6: Phần 13-14: Cầu Nam – Nam	18
7. Chương 7: Phần 15-16: Say Rượu	22
8. Chương 8: Phần 17-18: Cho Là Thật?	24
9. Chương 9: Phần 19-20: Thăm Bệnh	27
10. Chương 10: Phần 21-24: Quay Phim Ở Nhà Ma	31
11. Chương 11: Phần 25-26: Tuyết Lở	36
12. Chương 12: Phần 27-28: Cứu Viện	38
13. Chương 13: Phần 29-31: Thờ Ơ	41
14. Chương 14: Phần 32-35: Nam Chủ Tìm Đường Chết Như Thế Nào?	43
15. Chương 15: Phần 36-37: Che Giấu	47
16. Chương 16: Phần 38-41: Kết Thúc	50

Ngàn Năm Nam Chủ Cùng Vạn Năm Nam Xứng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại đô thị, giới giải trí, đoản văn, Nam ChủxNam XứngĐộ dài: 41 siêu đoản vănNội dung của câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-nam-nam-chu-cung-van-nam-nam-xung>

1. Chương 1: Phần 01-03: Song Diện Tình Nhân

01.

Khi nhận được kịch bản của đạo diễn Tần, Nam Chủ ngàn năm thậm chí ngay cả liếc mắt cũng không thêm, lập tức dự định đồng ý.

Tính ra Nam Chủ cũng chỉ mới nổi lên một, hai năm nay mà thôi. Lúc trước khi hắn mới vào nghề được đạo diễn Tần chọn trúng, đóng xong một bộ phim mới nổi tiếng. Từ đấy trở đi, kịch bản từng bộ từng bộ kéo tới, đóng lúc nào cũng là vai nam chủ. Tuy rằng sau đó đạo diễn Tần có gà cứng chuyên đóng vai nam

chủ, nhưng nếu là đạo diễn Tần mời, thì vai nào cũng nhất định sẽ nhận.

Mà khi hắn nhìn tới tên của nam số hai, lông mày hơi nhíu lại một chút. Nam Chủ tính tình vốn đã có tiếng khó ưa, lúc này coi như cần môi nhin xuống không phát hỏa thì chỉ riêng cái mặt chủ ụ kia thôi cũng đã đủ nói lên tất cả.

02.

Nam Chủ nhiều ít cũng có chút không ưa Nam Xứng. Hắn nhìn không nổi cái bộ dạng giả mù sa mưa kia, thêm nữa, đối phương lẫn lộn ở cái giới này nhiều năm như thế, cũng chỉ tranh giành được mỗi cái vai phụ mà thôi.

Tuy rằng tính tình của Nam Chủ kém một chút, nhưng đạo diễn Tần vẫn rất ưu ái hắn.

Nhìn vẻ mặt sừng vù của hắn, đạo diễn Tần chỉ vừa hút điếu thuốc, vừa cười nói “Thế nào, cảm thấy kỹ năng diễn xuất của người ta không được, hay chưa đủ nổi tiếng? Nhắc đến kinh nghiệm, nhóc còn phải gọi người ta một tiếng đàn anh đây.”

Nam Xứng vạn năm ra mắt khi còn ít tuổi, khi còn bé quả thực rất nổi tiếng. Sau đó từ tiểu mỹ nam diễn đến mỹ thiếu niên, cho đến hiện giờ là mỹ thanh niên, cũng coi như đã vào nghề hơn mười năm. Y luôn luôn không nóng không lạnh, ngược lại là vai diễn chưa từng ngừng lại, chỉ là vẫn luôn đóng nam xứng mà thôi.

Nam Xứng lúc nhỏ rất đáng yêu, lớn rồi cũng không kém đi chút nào, khuôn mặt tuần tú, tác phong lại nghiêm chỉnh, ra mắt lâu như thế rồi cũng không có scandal nào, người hâm mộ cũng không ít, nhưng tính ra lại chẳng nổi tiếng cho lắm.

Nam Chủ bĩu môi một cái, bị đạo diễn Tần tàn nhẫn gõ vào đầu “Tên nhóc này, đang hoang một chút. Bộ phim này là hai người cùng đóng chung một vai, đến lúc đó vẫn cần phải giao lưu với nhau. Nhóc đừng có mà gay gắt như vậy.”

Đối với chuyện công tác, Nam Chủ vẫn rất để ý, lập tức gạt đầu, cúi xuống nghiêm túc xem kịch bản. Nhưng khi hắn nhìn thấy tên bộ phim lại choáng váng.

[Song Diện Tình Nhân...]

03.

Nội dung của bộ phim này là, hai nhân vật chính vốn là một đôi yêu nhau, kim đồng ngọc nữ. Nam chủ trước là một người bạn trai hoàn mỹ, rất yêu thương nữ chủ. Sau một tai nạn xe, nam chủ mất trí nhớ, sa đoạ thành nhân vật phản diện – một tên du côn không chuyện ác nào không làm. Sau khi nam chủ gặp lại nữ chủ, “một mặt khác” trong trí nhớ dần dần lặng yên tĩnh lại...

Nam Xứng đương nhiên là diễn phần tình cách hoàn mỹ trước khi bị mất trí nhớ, Nam Chủ diễn phần tính cách còn đồ sau khi mất trí nhớ. Nhưng loại nhân vật này, chẳng lẽ không nên tìm hai người có bộ mặt khá giống nhau hay sao?

Nghĩ đến gương mặt trắng mịn của Nam Xứng, Nam Chủ hậm hực chỉ vào bức ảnh của Nam Xứng, hỏi “Đạo diễn Tần, chú nghĩ tôi xấu thế kia hả?”

Đạo diễn Tần tỏ vẻ cao thâm khó dò, đáp trả lại một câu “Khuôn mặt chỉ là một phần thôi, tôi cảm thấy hai người có chỗ giống nhau đấy.”

Mặt Nam Chủ lập tức nhấn thành bánh bao.

Lịch làm việc của Nam Chủ quá nhiều, mãi đến tận khi họp báo lần đầu tiên để quảng cáo cho bộ phim mới có dịp nhìn thấy Nam Xứng lần đầu tiên.

Suy nghĩ đầu tiên của Nam Chủ khi nhìn thấy đối phương không phải là vấn đề khuôn mặt hai người không giống nhau, mà là, người kia thực sự đẹp trai hơn mình. Nam Xứng có làn da trắng nõn nà, môi hồng răng trắng, vừa cười một cái là cả người đều sáng long lanh, khiến người nhìn không dứt mắt ra được.

Suy nghĩ này lập tức khiến cho Nam Chủ hậm hực cảnh cáo chính mình, cho đến tận khi Nam Xứng đi tới chào hỏi hân, Nam Chủ cũng chỉ lạnh lùng liếc nhìn bàn tay đối phương đang duỗi ra, rồi không phản ứng lại, cứ thế đi luôn.

Đèn flash xung quanh liên tục chớp lên, ở đây còn đầy các ký giả chú ý tới, nam chủ nam xứng bất hoà. Chuẩn bị quay đã có tin tức hấp dẫn như thế, khiến nhà đầu tư đứng ở bên cứ phải thấp thỏm, Nam Chủ, cậu nhập vai quá rồi đó!

Nam Xứng bình tĩnh rút tay lại, vẫn cười thong dong như trước. Chỉ là đến cùng y vẫn có chút để ý, sự cô đơn trong nháy mắt kia của chính mình, không biết đã bị bao nhiêu camera bắt được.

2. Chương 2: Phần 04-06: Không Thể Bước Qua

04.

Buổi họp báo náo nhiệt kết thúc, [Song Diện Tình Nhân] chính thức khởi quay.

Bởi vì thu âm sau, mà nhân vật của Nam Chủ và Nam Xứng cũng tách ra, cho nên khi quay cảnh của từng người thì rất thuận lợi.

Khi Nam Xứng quay, Nam Chủ ở bên cạnh cố ý vây xem, đơn thuần chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

Nam Xứng quay những cảnh của mình với nữ chủ, tự nhiên là dùng thái độ vô cùng nhẹ nhàng, khi nhìn nữ chủ, đôi mắt mỹ lệ của y giống như muốn nhấn chìm người khác vậy.

Nam Chủ nhìn thấy vậy thì bĩu môi, chục năm đóng có một kiểu nhân vật, cái này không gọi là kỹ năng diễn xuất, mà phải gọi là thói quen mới đúng.

Trên thực tế, trong lúc quay Nam Xứng cũng có chút thất thần. Loại cảnh quay này thậm chí không cần hết sức tập trung thì y cũng có thể làm được trôi chảy.

Nhiều ít thì các vai diễn đều khá giống nhau.

Nếu diễn phim võ hiệp, y nhất định sẽ là minh chủ võ lâm toàn thân áo trắng chính nhân quân tử, vai chính sẽ là giáo chủ ma giáo, cuối cùng thì tiểu sư muội nhà mình sẽ bị ma đầu kia câu đi mất.

Nếu diễn phim hiện đại, y nhất định sẽ là công tử con nhà giàu, vừa tuấn tú vừa nhiều tiền. Nam chính thì là một thanh niên nửa đầu phim vừa sa đoạ vừa chán nản, nửa sau phim lại mạnh mẽ dốc lòng đạt được thành công. Kết phim là người con gái y thích sẽ có cuộc sống hạnh phúc với người thanh niên kia.

Hiếm thấy thì diễn một nhân vật càng bi lụy càng đau khổ hơn, tuyệt đối không sống được tới nửa bộ phim, hoặc là đã chết ngay từ mấy cảnh đầu, sau này chỉ xuất hiện mấy lần qua những đoạn ký ức.

Y rớt cuộc từ lúc nào lại biến thành thế này? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, giới giải trí vốn đã như vậy, có biết bao nhiêu người còn đang mong mỏi đạt được vị trí lúc này của mình mà còn không thể.

Nhìn khắp giới giải trí mà xem, có mấy người có thể giống như cái người ở kia cơ chứ, vẫn luôn thuận buồm xuôi gió đến hiện giờ.

“CUT! Rất tốt, cảnh kế tiếp!”

Cảnh kế tiếp không có phần diễn của y, Nam Xứng gật đầu chào đạo diễn và nhân viên công tác, khi quay đầu đi thì không còn biểu tình gì. Diễn nửa ngày với khuôn mặt này, Nam Xứng cảm giác mặt mình đều cứng lại rồi. Lúc này, y thoáng liếc mắt nhìn Nam Chủ ngồi trong góc vẫn đang tròn mắt từ khi mình diễn tới giờ.

Y thấy có chút buồn cười, nghĩ tới tính xấu của người kia, y quyết định không nhìn nữa, chính mình đi nghỉ ngơi một chút.

05.

Cảnh kế tiếp là cảnh của Nam Chủ, loại nhân vật này thì Nam Chủ diễn cũng không gặp khó khăn gì.

Tính cách nhân vật lúc sau rất giống với Nam Chủ, cho nên trên căn bản đều là dựa theo chính mình mà diễn, vô tâm vô phế, phóng khoáng bất kham.

Ngay cả trang phục của côn đồ mặc trên người Nam Chủ cũng vô cùng thích hợp, khí chất ngang tàn kia khi quay chụp cũng thể hiện được hết ra ngoài.

Nam Xứng ở một bên nhìn Nam Chủ diễn, nhìn hần cầm một cái lọ cũ rồi ác ý cười một cái, trông mặt vô cùng không tim không phổi, rất đáng ăn đòn. Nhưng chính với Nam Chủ như vậy, chính với nhân vật như vậy, ở trong một vài thời điểm lơ đãng, luôn có thể khiến cho người khác nhìn thấy ảo giác rằng hần rất dịu dàng.

Sự dịu dàng thoáng qua này, cũng chính là sự thu hút và mê hoặc trí mạng nhất.

Nam Xứng nhìn Nam Chủ cách đó không xa, cảm thấy người này có thể nổi tiếng như vậy cũng không phải không có lý.

06.

Nhưng đến khi quay những cảnh quay khác, lại không thuận lợi như vậy.

Có một vài cảnh quay là do hai người đổi vai diễn cho nhau, Nam Chủ diễn bạn trai tốt, Nam Xứng diễn tiểu lưu manh.

Trước tiên là quay cảnh Nam Xứng diễn tiểu lưu manh, nhưng y lại diễn không ra được thần thái của nhân vật. Quay một ngày thì NG cả một ngày. Cuối cùng cả tổ quay đều cảm thấy nóng nảy, ngay cả tiếng hô “CUT!” cuối cùng của đạo diễn Tần cũng nồng nặc sát khí...

Nam Xứng cũng nhúu mày, trong đầu buồn bực vô cùng.

Y biết vấn đề ở đâu, y biết hết. Nhưng y diễn một kiểu nhân vật đã quá lâu, lúc này muốn diễn kiểu khác, nhất thời thực sự không thích ứng được. Khi này lúc quay cả người y đều cứng ngắc, ngay cả tay cũng không biết nên để ở chỗ nào.

Nhiều năm qua như thế, đây chính là lần đầu tiên.

Thế là khi nghỉ ngơi, trên mặt Nam Xứng khó được không còn cười nữa, một người ngồi ở trong góc, nhúu mày cúi đầu nghiền cứu kịch bản.

Cũng không biết nghiên cứu bao lâu, khi y lại ngẩng đầu lên, trong trường quay đã đang tiếp tục quay cảnh tiếp theo.

Là Nam Chủ, đang đóng vai của Nam Xứng.

Khác với Nam Xứng, Nam Chủ lúc này đóng vai bạn trai tốt lại vô cùng thoải mái. Mái đầu ỏ gà xốc xếch của hắn được sửa sang chỉnh tề, mặc áo sơ mi đứng ở nơi đó, vung tay nhấc chân đều tỏ ra được sự tuấn tú phong nhã, quả thực như gió xuân ấm áp đánh vào lòng người.

Người này, đóng vai của Nam Xứng, lại có thể đem khí chất mô phỏng giống cả mười phần.

Nam Xứng nhìn Nam Chủ đang diễn cùng với nữ chủ, nghiêm nhiên giống như đang nhìn thấy một “bản thân” khác.

Nam Xứng cứ như thế ở trong góc lẳng lặng nhìn, trên mặt một chút biểu tình gì cũng không có.

Cuối cùng khi đạo diễn kêu “CUT!”, mọi người còn có chút chưa hoàn hồn lại được. Mãi đến tận khi nhìn thấy hai mắt Nam Chủ lại xuất hiện thần thái ngang tàn ngông cuồng, hơn nữa còn đắc ý đầy mặt, thì tất cả mới phản ứng lại được, vị tổ tông này đã trở lại.

Sau đó, khi Nam Chủ đi khỏi, vô tình hay cố ý, nhìn lướt qua chỗ Nam Xứng.

Cái nhìn này, không nói ra được là ý gì, lại khiến cho Nam Xứng ở trong góc yên lặng xiết chặt nắm tay.

3. Chương 3: Phần 07-08: Trêu Ghẹo Và Bị Trêu Ghẹo

07.

Cảnh quay của Nam Xứng vẫn luôn không thuận lợi, đoàn làm phim quyết định nghỉ ngơi một chút, trước tiên chụp cho xong áp phích quảng cáo đã.

Nhưng đối với Nam Xứng ở trạng thái hiện giờ, áp phích quảng cáo cũng không dễ dàng gì, thậm chí còn gian nan hơn.

Áp phích quảng cáo tổng cộng chụp hai tấm, Nam Chủ với Nam Xứng mỗi người nửa bên mặt hợp lại với nhau.

Trong hai tấm ảnh, nhân vật chính là Nam Chủ và Nam Xứng, trang phục giống nhau, mỗi người nửa bên

mặt, nhưng vẻ mặt và thần thái của mỗi bức ảnh sẽ đổi cho nhau. Hai tấm ảnh này giống như muốn thể hiện, trong cùng một thân thể, lại chứa hai mặt linh hồn của chính mình.

Đối với yêu cầu như vậy, Nam Xứng cảm thấy áp lực rất lớn, ngay cả khi đang trang điểm cũng cảm kích bản để nghiên cứu.

Có lẽ không khí quanh Nam Xứng quá mức âm trầm, đạo diễn Tần nhìn thấy nên đi tới, xem như là thân mật vỗ vai Nam Xứng “Đừng nghiên cứu kịch bản, bình thường tiếp xúc với Nam Chủ nhiều một chút, nhân vật này không khác gì lấy hình mẫu tính cách của cậu ta đâu.”

Nam Xứng mím môi, không lên tiếng. Lại nói Nam Xứng dù nổi hay không nổi thì cũng đã ra mắt rất nhiều năm, ở bề ngoài tuy rằng khiêm tốn nhưng bên trong thì vẫn có chút kiêu ngạo. Y không cảm thấy bản thân mình kém hơn Nam Chủ, cũng không muốn để người khác cảm nhận như thế. Y biết mấu chốt trong lòng mình, nhưng y hiện tại còn chưa thể bước qua nó được.

Lúc này, Nam Xứng bỗng cảm thấy có chút bức mình. Thời gian chụp cũng còn một lúc nữa mới tới, y báo cho nhân viên công tác một tiếng, rồi đi ra ngoài muốn tìm một chỗ không người ở một lúc.

Cũng không ngờ tới, y vừa đẩy cánh cửa cầu thang thoát hiểm ra thì đã gặp được một tình cảnh vô cùng giật gân. Nữ chủ nửa kín nửa hở treo ở trên người Nam Chủ, hôn đến quên trời quên đất, mãnh liệt không ngừng!

Tâm tình Nam Xứng không tốt, hiện giờ còn thấy phải tình cảnh này, ngay cả suy nghĩ muốn nói xin lỗi cũng không có, lạnh lùng liếc nhìn Nam Chủ một cái, rồi đi khỏi.

Người còn chưa kịp đi, ngay sau đó nữ chủ cũng đẩy cửa nhanh chóng rời khỏi.

Nam Xứng vốn cũng muốn đi, nhưng thân thể nghiêng một cái, bị người kéo trở lại.

Sau đó, y lập tức đối đầu với khuôn mặt đen thui của Nam Chủ.

Nơi này bởi vì vừa xảy ra sự việc kia, bên trong lối đi chật hẹp vẫn còn tràn ngập mùi vị tình dục.

Nam Xứng khó chịu cau mày, lại nghe giọng điệu hậm hực của người kia hỏi y “Ánh mắt vừa rồi của anh là thế nào.”

“Hả?” Nam Xứng không hiểu.

“Anh vừa rồi khinh bỉ tôi.”

“ ... ”

08.

Nhìn khuôn mặt đen thui của Nam Chủ, trong lòng Nam Xứng thầm chửi một vạn lần, người luôn bị khinh bỉ rõ ràng là chính mình cơ mà.

Y vốn không muốn cứng đối cứng với đối phương, nhưng hiện giờ xem ra thì cũng đâu có dễ dàng gì.

“Xin hỏi cậu có chuyện gì nữa không.”

Không ngoài dự đoán nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Nam Chủ từ tức giận biến thành kinh ngạc, rồi lại từ kinh ngạc biến thành tức giận, ngay cả thở cũng nặng hơn mấy phần.

Tí tuổi đầu đã hư hỏng, thế mà còn tự vỗ ngực cho mình là đúng!

Trong lòng Nam Xứng cảm thấy buồn cười, lại thấy đối phương tự dưng nhếch môi cười với mình.

Không sai, Nam Chủ nhìn y, đột nhiên nở nụ cười.

Lúc Nam Chủ cười, khoe miệng bên phải luôn nhếch lên một chút. Mái tóc của hắn có chút hỗn loạn do chuyện vừa rồi, hiện giờ cộng thêm nụ cười này, cả khuôn mặt có một loại tà khí nói không nên lời.

Nam Xứng theo bản năng muốn lùi lại một bước, nhưng đối phương lập tức tiến tới ép sát vào.

Cuối cùng y không thể lui thêm được nữa, lưng dựa sát vào tường.

Lúc này, chỉ nghe giọng nói của Nam Chủ thì thầm bên tai “Không, Nam Xứng, anh không phải khinh bỉ tôi, mà là đang ghen tị tôi.”

Nam Xứng nghe vậy, muốn cười phản bác lại, nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt của Nam Chủ lúc này, y bỗng nói không ra lời.

Đó là một đôi mắt vô cùng sắc bén, mang theo ma lực như muốn nhìn thẳng vào lòng người.

Người này, đang làm cái gì?

Nam Xứng mím môi không nói. Ở dưới tình cảnh này, bị một đôi mắt như vậy nhìn, y chỉ cảm thấy tim

mình đang đập rất nhanh, nhanh đến mức có thể nghe được rõ ràng.

Lại nghe đối phương nói tiếp “Anh ước ao tôi, đổ kị tôi, nhưng nội tâm của anh lại khát vọng trở thành tôi. Kỳ thực, trong lòng anh, vẫn luôn nghĩ như vậy, có đúng không?”

Nam Chủ lúc này cách y rất gần, hơi thở ấm áp đều phát lên trên mặt y. Tim của y đập điên cuồng, máu trong người cũng theo đó mà chạy khắp cơ thể.

Nam Chủ cười cười, lấy tay nâng mặt Nam Xứng lên “Bị tôi nói trúng rồi?”

Bị nói trúng rồi sao?

Bản thân mình khát vọng trở thành người này? Có được cuộc sống phóng khoáng bất kham như hắn, có được đầy đủ tài hoa để rồi liều mạng như hắn, có được muôn trượng hào quang, vạn người chú ý... như hắn?

Sau lưng là vách tường lạnh lẽo, khoảng cách giữa hai người thực sự rất gần. Y bị đối phương từng bước ép sát, Nam Xứng thậm chí còn có thể thấy rõ hình ảnh hốt hoảng của bản thân mình từ trong mắt Nam Chủ.

Y hiếm khi không mang theo cái nụ cười giả tạo kia. Nhìn bộ dáng hốt hoảng của Nam Xứng, Nam Chủ tự dừng thấy tâm trạng mình tốt lên rất nhiều.

Vốn hắn còn đang dự định trêu y thêm nữa, đã thấy Nam Xứng khựng lại trong nháy mắt, rồi y giống như biến thành một người khác, cả người vô cùng bình tĩnh.

Sau đó, y cứ như vậy nhìn hắn, thản nhiên cười cười.

Nụ cười này, vẫn có chút khác so với nụ cười giả tạo thường ngày.

Nam Chủ nhìn khuôn mặt tươi cười này của Nam Xứng, trong lòng tự dừng thấy bồn chồn. Khí chất quyền rũ vừa rồi lập tức biến mất, một tay vốn đang nâng cằm Nam Xứng cũng rút lại.

Nam Chủ lúc này không khác gì đứa bé con đang làm chuyện xấu bị người lớn tóm tại trận vậy.

Nam Xứng bị vẻ mặt này của hắn chọc cười, lúc này y là cười thật. Nam Chủ tức giận, lập tức đen mặt muốn mắng y.

Nam Xứng lại đột nhiên vươn tay ra, ngón tay xoa xoa bên môi của Nam Chủ.

“Cậu muốn mang theo son môi của người khác đi chụp áp phích quảng cáo à?”

Ngón tay của Nam Xứng vừa khô ráo vừa ẩm áp.

Nam Chủ triệt để ngăn người.

Bên kia Nam Xứng đã ngâm nga vài câu hát trong miệng, đi thật xa rồi.

4. Chương 4: Phần 09-10: Cảnh Nóng

Ngày hôm đó, áp phích quảng cáo chụp thuận lợi đến kỳ lạ, vốn là mọi người còn lo lắng tới tình trạng của Nam Xứng, nhưng không ngờ Nam Xứng lại giống như lột xác hoàn toàn vậy.

Khi quay đến cảnh đổi linh hồn, nhân viên trang điểm thả tóc mái của Nam Xứng xuống, khí thế của Nam Xứng lập tức thay đổi, giống y như Nam Chủ nhập vào vậy, hiệu quả hình ảnh vô cùng tốt, ngay đến cả người quay phim lúc quay cũng bị run tay.

Nam Chủ ở một bên nhìn, đắc ý cười. Diễn tốt là đương nhiên, không nhìn xem đang hợp tác với ai sao.

Những cảnh quay tiếp theo thuận lợi hơn rất nhiều, không khí trong đoàn phim cũng tốt lên.

Đến lúc này, toàn bộ nhân viên nữ trong đoàn phim đều cảm thấy tâm trạng mình thật sự vô cùng tốt.

Bởi vì, muốn quay cảnh nóng nha!

Hai đại soái ca Nam Xứng và Nam Chủ tự mình diễn, toàn bộ phân cảnh đều không cần nhờ đến đóng thế.

Tuy rằng, cũng chỉ là không mặc áo mà thôi.

Cảnh quay kia diễn ra trong phòng tắm. Nhân vật nam chính lúc này đã mất trí nhớ, bị một phần tính cách khác quấy phá, dần dần bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc người nào mới thật sự là chính mình. Lúc này, anh ta ngẩng đầu nhìn vào tấm gương trong phòng tắm ngập tràn hơi nước, chỉ thấy hình ảnh phản chiếu chính mình với ánh mắt mờ mịt, mờ mịt.

Trong và ngoài gương, đâu mới là bản thân mình?

Mình, rốt cuộc là người tốt hay người xấu?

Bởi vì sợ bị tổng cục kiểm tra cắt mất cảnh quay này, cho nên đạo diễn Tần đành rộng lòng thấu hiểu cảm

nhận của các bạn khán giả, quyết định bỏ bớt cảnh nóng đi, chỉ để trần nửa người trên mà thôi, phía dưới vẫn để Nam Chủ và Nam Xứng mặc một chiếc quần bò.

Nam Chủ mặt tỉnh bơ, tùy ý để nhân viên trang điểm muốn làm gì thì làm, cởi áo dậm phần cho trắng sáng ngồi ngồi rồi đi vào giữa phòng.

Vóc người của Nam Chủ đương nhiên là tốt, cơ bắp không quá nhiều, cơ bụng sáu múi vừa đủ, cả người đứng giữa phim trường, toàn thân từ trên xuống dưới đều lấp lánh lấp lánh.

Nam Chủ hoàn toàn tự tin vào vóc dáng của mình, đối với việc mình phải cởi áo để diễn cũng không có gì khó chịu, thậm chí còn đắc ý vênh vào nhìn nhân viên trong đoàn, giống như đang nói, “Ồi, xem xem, quả nhiên đẹp trai quá mức rồi, đẹp trai đến không chịu được hahaha...”, mãi cho đến tận khi nhìn thấy ánh mắt của Nam Xứng...

Kế tiếp chính là cảnh của Nam Xứng. Cảnh diễn vẫn giống như vậy, Nam Xứng đã đổi xong quần áo, thay bộ áo choàng tắm ngồi ở bên cạnh, một tay nâng cằm, vô cùng vui vẻ nhìn Nam Chủ.

Nam Chủ rất khó hình dung ánh mắt của đối phương là gì. Cho dù hắn muốn quay đầu đi hướng khác thì vẫn có thể cảm thấy ánh mắt của người kia đang nhìn mình từ trên xuống, rồi đánh giá bản thân. Ánh mắt kia, giống như thực sự có thể chạm vào cơ thể Nam Chủ vậy.

Cảm giác... giống như bị người lột sạch vút ở giữa đám đông vậy.

Nhưng Nam Chủ nghĩ đến, hiện tại hình như cũng đang không mặc áo mà nhỉ.

Thế nên hắn không tiếp tục suy nghĩ nữa, hất tóc chuyên tâm chuẩn bị trạng thái để quay.

Trên tóc Nam Chủ dính nước, hắn hất một cái, nước trên tóc lập tức chảy xuống cổ, sau đó chậm chậm chảy qua hầu kết nam tính của Nam Chủ, một đường chảy xuống phía dưới.

Dưới ánh đèn, trên làn da màu mật ong của Nam Chủ kéo dài một đường uốn lượn vô cùng quyến rũ.

Cuối cùng, giọt nước nghịch ngợm kia lần theo cơ bụng rắn chắc của Nam Chủ, biến mất ở nơi càng bí ẩn hơn.

Tất cả nhân viên trong phim trường lúc này đều ngẩn người ra, cuối cùng mới phản ứng lại, trong đầu dồn dập nổ tung từng tiếng rít gào không kìm chế được.

Nam Xứng ho nhẹ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, y đột nhiên cảm thấy, hình như quần bò hôm nay hơi chật thì phải.

10.

Sau đó đến cảnh quay của Nam Xứng, nhân viên trang điểm đi tới chỉnh sửa lại lớp trang điểm cho Nam Chủ, sau đó lấy luôn áo choàng tắm trên người của y.

Đánh giá của quần chúng đối với cảnh tượng cởi áo của Nam Chủ là chảy máu mũi, thì với Nam Xứng, đó chính là... Đẹp mù mắt.

Khác với vẻ cường tráng của Nam Chủ, Nam Xứng có vẻ trắng hơn, vóc người cũng gầy hơn.

Áo choàng vừa cởi ra, ánh đèn chiếu tới, phần eo thon trắng mịn mảnh khảnh kia trở nên vô cùng chói mắt.

Đối với vóc người thanh tú của Nam Xứng, Nam Chủ bĩu môi một cái, có chút không lọt được vào mắt hần.

Nhưng hai mắt của ai kia lại liên tục nhìn chăm chăm vào chiếc quần bò trễ eo nửa kín nửa hở của người ta, nhìn chán rồi lại theo nhân ngư tuyến quyền rũ hướng xuống dưới.

Nam Chủ cảm thấy hình như mình không rời mắt ra nổi.

Ngày hôm đó quay rất nhanh, đoàn phim kết thúc công việc rất sớm, mọi người sắp xếp xong đạo cụ rồi hài lòng về nghỉ.

Bởi vì quay phim ở ngoại cảnh, thế nên phòng nghỉ ngơi của Nam Chủ và Nam Xứng tạm thời chung một gian. Dù sao cũng không phải phái nữ, chuyện như vậy thông thường sẽ không tính toán nhiều làm gì.

Nam Chủ mở cửa phòng nghỉ chuẩn bị thay quần áo đi về, Nam Xứng bên trong đang quay lưng lại cúi đầu cài nút áo sơ mi, bên dưới còn chưa mặc quần.

Áo sơ mi của Nam Xứng có vẻ khá dài, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được quần lót nhỏ màu trắng của y.

Nghe thấy tiếng động, Nam Xứng quay đầu lại, thấy là Nam Chủ, cũng không để ý, gật đầu một cái rồi tiếp tục mặc quần áo.

Nam Chủ có chút khó khăn rời ánh mắt khỏi đôi chân vừa dài vừa thẳng của Nam Xứng, sau đó cũng tự cởi phục trang, bắt đầu thay quần áo.

Đều là đàn ông với nhau, Nam Xứng cũng không cảm thấy có gì mất tự nhiên, nhanh chóng mặc xong quần áo của mình, lúc đang chuẩn bị đi ra lại nghe người bên cạnh nói chuyện.

Nam Chủ lúc này đột nhiên vô duyên vô cớ thốt ra một câu “Anh thích đàn ông hả?”

5. Chương 5: Phần 11-12: [chương Bị Khoá]

11.

Khi Nam Chủ hỏi câu này kỳ thực chỉ là nhất thời hổng não mà thôi, chẳng có suy nghĩ gì sâu xa, không nghĩ tới Nam Xứng thậm chí ngay cả phủ nhận cũng không thêm, trực tiếp hào phóng thừa nhận.

Ngay sau đó, Nam Chủ nghĩ tới một chuyện khác, thế là hỏi “Vậy, anh với đạo diễn Tần hả?”

Nam Chủ nghĩ đến, có một lần mình tới khách sạn tìm đạo diễn Tần, vừa vặn gặp được Nam Xứng từ bên trong đi ra.

Nam Chủ lúc đó không cảm thấy cái gì, nhưng lúc này không biết vì sao đầu óc lại đột nhiên sáng suốt như vậy, liên tưởng hai chuyện này lại với nhau.

Đạo diễn Tần là gay, trong giới này ai mà chẳng biết.

Nam Xứng nghe lời này xong, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Nam Chủ nhúu chặt mày nhìn y.

Nam Chủ biết đạo diễn Tần từng ấy năm, tuy rằng quan hệ không quá thân thiết, nhưng về mặt này của đạo diễn Tần thì ít nhiều gì hắn cũng hiểu rõ. Đạo diễn Tần người này, vô cùng ngựa giống. Trên căn bản thì tất cả những bộ phim của ông ta, nam chủ nam xứng gì ông ta đều lăn giường được hết, đương nhiên, không bao gồm Nam Chủ.

Nam Chủ vẫn luôn ngạo mạn cảm thấy bởi vì tài năng của mình khiến cho bản thân trở thành một ngoại lệ của đạo diễn Tần.

Chỉ tiếc là hắn không biết, trên thực tế, lúc ban đầu, đạo diễn Tần thực sự có một ít coi trọng khuôn mặt kia của hắn, rồi mới tới tài năng.

Đạo diễn Tần là người làm nghệ thuật, với chuyện này thì ông ta nhiều ít gì vẫn luôn chú ý tới mặt tâm lý, không nên làm ra việc quá mức khó coi. Những người đã từng xảy ra quan hệ với ông ta, không cần biết tới mục đích là cái gì, nhưng ít nhất đều là người tình ta nguyện.

Thông thường, trong giới giải trí này, với địa vị như đạo diễn Tần, chỉ cần ông ta cho đối phương một ít ám chỉ, thì mặc kệ người kia là thẳng hay cong, đều sẽ tiếp nhận mà thôi.

Tính tới một loại trình độ nào đó, Nam Chủ đúng thật là một ngoại lệ.

Đạo diễn Tần hiện giờ mỗi khi nhớ lại vẫn còn cảm thấy muốn học máu. Ông ta lúc trước không phải chưa từng có tâm tư gì với Nam Chủ, cũng không phải chưa từng ám chỉ qua với hắn, nhưng tất cả ám chỉ kia lại giống như đánh vào không khí ấy, đối phương hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lúc đầu đạo diễn Tần còn tưởng rằng Nam Chủ là thẳng nên mới vậy, sau này trong sáng ngoài tối bày tỏ vài lần, cuối cùng ông ta cũng phát hiện, chuyện này không liên quan tới thẳng hay không thẳng, mà tất cả đều là do IQ chi phối hết.

Căn bản là Nam Chủ thiếu não, tất cả ám chỉ của đạo diễn Tần đều miễn nhiệm với đầu óc của hắn, hoàn toàn lệch sóng!

Sau đó, đạo diễn Tần cũng nản, quá mệt mỏi với người như vậy rồi!

Mà Nam Chủ cho tới nay cũng không thiếu tự hào về bản thân, hắn cảm thấy, trong lòng đạo diễn Tần, tài hoa của mình vượt xa sắc đẹp bên ngoài...

Nam Xứng nhìn Nam Chủ vẫn luôn cau mày, cũng âm thầm cau mày theo.

Y biết, kể cả trong giới giải trí này, chuyện như vậy không phải ai cũng có thể thần nhiên tiếp thu được. Nam Xứng không muốn mọi chuyện huyền ảo không vui, không nói gì thêm nữa, dọn đồ xong lập tức xoay người ra ngoài.

Nam Chủ nhìn thân hình gầy gò của Nam Xứng, trong đầu chỉ nghĩ, một người tốt đẹp đến như vậy, vì sao lại buông thả bản thân, trộn lẫn cùng lão hồ ly như đạo diễn Tần kia...

12.

Sau cuộc nói chuyện không tính vui vẻ ngày hôm đó, mọi người trong trường quay phát hiện thái độ của Nam Chủ và Nam Xứng trở nên vô cùng vi diệu.

Tính ra biểu hiện của Nam Xứng trong bộ phim này vô cùng tốt, đạo diễn Tần rất thưởng thức, lúc rảnh rỗi thỉnh thoảng cũng tìm Nam Xứng nói chuyện, chỉ đạo thêm một ít.

Nhưng gần đây, mọi người liên tục phát hiện, chỉ cần đạo diễn Tần và Nam Xứng ngồi lại với nhau, Nam Chủ nhất định sẽ dùng đủ mọi loại trùng hợp để xuất hiện, rồi nhảy vào giữa tham gia góp vui.

Lúc đầu quần chúng còn tưởng rằng tất cả chỉ là trùng hợp, nhưng dần dần cũng nhận ra chân tướng.

Mọi người đều ở trong giới này lâu như vậy, thế nên hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc gì với chuyện này cả.

Danh tiếng của Nam Xứng rất tốt, mặc dù không thể lập tức nổi như cồn, nhưng Nam Chủ vào lúc này hữu ý vô ý bắt đầu chen ép cũng không có gì là bất ngờ.

Ai nấy đều biết, địa vị hiện giờ của Nam Chủ là như thế nào, Nam Xứng coi như thật sự nổi tiếng vì bộ phim này, thì vẫn chênh lệch một khoảng so với Nam Chủ.

Thế là ngoài sáng trong tối những người này đều đứng về phía Nam Chủ, công khai thì không được, nhưng phía sau lại tình cờ ngáng chân Nam Xứng một chút.

Mấy hành động này làm không đến nơi đến chốn, nhưng thật sự vẫn khiến người khác khó chịu.

Nam Xứng vào nghề lâu như vậy rồi, hơn nữa bản thân y cũng đã thấy những tình huống giống thế này rất nhiều lần. Trên mặt thì Nam Xứng không tỏ ra cái gì, nhưng tâm trạng những ngày qua thực sự không tốt. Tất cả những gì không vui từ trước đến giờ đều dồn dập chất đọng trong tâm trí.

Nam Chủ thì ngược lại, ăn ngon ngủ tốt, chỉ là có một ngày, hần diễn không tốt lắm, một buổi sáng NG không biết bao nhiêu lần.

Nguyên nhân rất đơn giản, cảnh hôn! Nam Chủ diễn không nổi.

Trong tối thì hần không phải chưa từng có những hành động thân mật vượt quá với diễn viên nữ, nhưng Nam Chủ người này, những người đã hợp tác với hần đều biết, mặc kệ bên ngoài phong lưu ra sao, chỉ cần vừa tới trước ống kính máy quay, Nam Chủ bỗng nhiên trở nên ngây thơ vô cùng.

Đạo diễn Tần bị chọc tức, cuối cùng không thèm quay nữa, thả nhân viên đi ăn cơm, buổi chiều lại quay.

Nam Chủ cũng ôm một mặt hậm hực đến phòng nghỉ, một mình ngồi buồn bực.

Nam Chủ còn đang phiền muộn chết, thì cửa phòng nghỉ lại mở ra. Nam Chủ định quát lên, thì lại thấy một người xuất hiện.

Là Nam Xứng.

Nam Xứng đi vào, còn tiện tay khoá luôn cửa.

Nam Chủ vốn đã vô cùng buồn bực khi không thể diễn được trước mặt mọi người, nghẹn một bụng lửa giận, sắc mặt không tốt lành gì, thối mặt nói với Nam Xứng hai chữ “Ra ngoài.”

Không nghĩ tới Nam Xứng lúc này lại không dễ nói chuyện như trước đây, ngược lại còn cười cười, nói “Không ngờ nha.”

Nam Chủ nhăn mặt “Cái gì?”

Nam Chủ ngồi trên ghế salon, Nam Xứng đi tới ngồi xổm xuống trước mặt Nam Chủ, nhìn thẳng Nam Chủ rồi nói “Không ngờ rằng người như cậu mà cũng có những lúc ngây thơ thế này.”

Nam Xứng vẫn giữ vẻ mặt cười cười như thường ngày, nhưng không biết vì sao, Nam Chủ lại cảm thấy đối phương hôm nay có gì đó khác lạ.

Nụ cười của người này giống như đang châm chọc hẩn vậy.

Nam Chủ liếc mắt sang chỗ khác, người hơi di chuyển một chút “Không liên quan gì tới anh.”

Nam Xứng lại không tránh ra, ngược lại còn ghé sát lại gần hơn, hơi ngẩng mặt lên nhìn hẩn “Sao lại không liên quan, cậu không diễn được, thì cảnh quay của tôi cũng bị kéo chậm lại theo. Huống hồ... không phải lần trước cậu cũng đã giúp tôi hay sao.”

Trong chớp mắt này, Nam Chủ không nhớ ra rốt cuộc bản thân mình đã giúp đối phương khi nào, rồi lại nghĩ tới có lẽ là y đang nói tới những lần mà hẩn giúp đỡ y tránh thoát khỏi ma trảo của đạo diễn Tần.

Nam Chủ không lên tiếng, sắc mặt tốt hơn một chút, cảm thấy đối phương coi như cũng có chút lương tâm.

Nam Chủ ngẩn người, rồi cảm thấy trước mặt bị một bóng đen che khuất.

Nam Xứng không biết từ khi nào đã nhích lại gần, cả cơ thể dường như đang đặt lên trên người Nam Chủ, bên tai hẩn là hơi thở ấm áp, tất cả đều là hô hấp của đối phương.

Tiếp đó, hẩn nghe Nam Xứng nói “Tôi giúp cậu tìm cảm giác nhé.”

Nam Chủ ngạc nhiên, không hiểu y đang nói cái gì, thì cả người bỗng run lên.

Nam Xứng ngậm vành tai của hẩn trong miệng y.

Không chỉ có như vậy, còn dùng đầu lưỡi của y để liếm liếm vành tai. Nam Chủ cảm thấy cổ họng của

mình lạnh toát, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt. Sau đó, hắn nghe thấy Nam Xứng ghé vào lỗ tai hắn, hình như thấp giọng cười một chút.

Hô hấp ấm áp phả vào bên tai, Nam Chủ cảm thấy đầu mình oành một tiếng, lý trí trong nháy mắt bị thú tính cắt đứt.

Lúc này Nam Xứng nửa ghé vào trên người Nam Chủ, Nam Chủ bỗng nhiên ôm lấy eo Nam Xứng, vươn mình đặt đối phương ở trên ghế salon. Hắn nâng mặt của Nam Xứng lên, trong đầu chỉ còn lại ý muốn phải chà đạp đôi môi dám làm bậy này của đối phương, đè y xuống, xé rách quần áo của y, chiếm lấy y!

Nhưng đúng lúc này, hắn lại nghe thấy Nam Xứng cười lạnh một tiếng.

Thật sự là cười lạnh! Nam Chủ nghe xong lập tức ngây người, nhiệt độ trên người giảm xuống mấy phần. Hắn cúi đầu nhìn người trước mắt, trên môi của y vẫn còn đỏ hồng ửng át, nhưng hai mắt lại lạnh lùng khinh bỉ nhìn mình.

Chờ chút, đây là ánh mắt gì thế hả?

“Anh cười cái gì.” Nam Chủ không vui.

Nam Xứng đưa tay chạm vào phần thân dưới rõ ràng đã có biến hoá của Nam Chủ, khinh thường cười cười, hai mắt càng lạnh lùng hơn “Thế nào, đối với đồng tính luyện ái đáng ghê tởm mà cũng cứng được cơ à?”

Phản ứng đầu tiên của Nam Chủ là, ai là đồng tính luyện ái?

Hắn lập tức biết Nam Xứng đang tự nói về y, nhưng mà... “Ai nói anh là đồng tính luyện ái đáng ghê tởm?”

Nam Xứng nhìn vẻ mặt vô tội của Nam Chủ cũng sửng sốt. Biểu hiện này của Nam Chủ rõ ràng cho thấy, những chuyện xảy ra mấy ngày nay hoàn toàn không liên quan gì tới hắn, nhưng...

Nam Xứng nhú mày “Vậy mấy ngày nay, cậu...”

Nam Chủ bỗng nhiên hiểu rõ Nam Xứng đang muốn nói cái gì, vốn hắn không muốn nói tới chuyện xấu của đạo diễn Tần, nhưng không nhịn được nhắc nhở y một câu “Tình nhân của đạo diễn Tần cả một đồng lớn đấy, đừng có dây dưa gì với ông ta nữa.”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc mười phần của Nam Chủ, Nam Xứng bật cười.

Không biết nên khóc hay nên cười nữa! Nhìn người mà mình đang dựa vào, y làm sao cũng không nghĩ tới đối phương lại có tâm tư như vậy. Trong nháy mắt đó, y thật sự cảm động, ngay cả suy nghĩ muốn lấy

thân báo đáp tại chỗ đều có.

Lập tức bị ý nghĩ này của mình chọc cười, Nam Xứng vỗ vỗ mặt Nam Chủ “Không nói chuyện này. Tôi thấy cậu tìm được cảm giác rồi đấy, buổi chiều diễn cho tốt.”

Nam Chủ ngạc nhiên, rồi nghĩ đến Nam Xứng đang nói cái gì, hoàn toàn quên mất đề tài không giải thích được khi nãy của hai người. Nghĩ tới việc người ta đang làm là muốn giúp mình tìm cảm giác, hần lúng túng đứng lên, để Nam Xứng đang bị đè dưới ghế salon có thể ngồi dậy.

Sau đó, dựa theo ánh mắt dù bận vẫn ung dung của Nam Xứng nhìn xuống, hần thấy lều trại nho nhỏ bên dưới của mình...

Thế là, buổi trưa ngày hôm đó, trong phòng nghỉ ngơi, Nam Xứng may mắn tận mắt nhìn thấy, mặt đỏ như cà chua là như thế nào luyện thành trong nháy mắt.

Kết quả chính là, buổi chiều, Nam Chủ diễn cảnh hôn thuận lợi đến kỳ lạ, hơn nữa còn nóng bỏng vô cùng. Quần chúng xung quanh nhìn cũng cảm thấy, vốn chỉ là cảnh hôn đơn thuần lướt qua góp cho đủ số mà cũng có thể khiến cho người này diễn ra cảm giác rạo rực của 18+, thật sự là kỳ tích nha kỳ tích!

Chỉ tiếc, tất cả quần chúng vậy xem đều không biết được, khi Nam Chủ diễn cảnh hôn kia, đầy đầu chỉ nghĩ tới hai mắt hoa đào khi cười có chút cong cong của Nam Xứng mà thôi.

6. Chương 6: Phần 13-14: Cầu Nam – Nam

13.

[Song Diện Tình Nhân] thuận lợi quay xong, vội trước vội sau, cuối cùng cũng đuổi kịp xuất chiếu cho kỳ nghỉ hè.

Người của đoàn phim không ngừng bước chân, bắt đầu hoạt động tuyên truyền khắp nơi, đến cả ăn cơm cũng không kịp.

Hiệu quả của bộ phim tương đối tốt, tỷ lệ bán vé sau một tuần cũng đã vượt qua rất nhiều bộ phim khác trong năm.

Kỳ thực những thứ này đều nằm trong dự liệu, chỉ bất ngờ ở một chỗ, đó chính là, couple Nam Chủ cùng Nam Xứng đột ngột nổi tiếng...

Đối với cái gì mà tự công tự thụ thì Nam Chủ không biết, nhưng đại khái thì cũng hiểu một ít. Hần chỉ

không hiểu, hần và nữ chủ rõ ràng cũng có chút mờ ám, vì cái lông gà hiện giờ scandal lại kéo tới trên người Nam Xứng?

Có một lần hần mở khu bình luận trên trang chủ của bộ phim, nhìn thấy mấy lời nhắn lại thì tròn tròn mắt, cái gì tự công tự thụ, cái gì phim g** lòi cuốn nhất năm...

Nam Chủ mặt dày nghiêm túc tắt trang web đi, cau mày không hiểu mấy đứa trẻ hiện giờ đều xảy ra chuyện gì, trong đầu cứ liên tưởng đi tận đâu tận đâu.

Lại nói Nam Chủ vốn là một nhân vật công chúng, vẫn luôn có một ít ý thức tự giác, nhất là trên phương diện gây ảnh hưởng tới giới trẻ.

Từng có một trò chơi vòng du tiêu tốn một bó bạc lớn mời Nam Chủ làm người phát ngôn. Đó là một trò chơi 3D cổ phong võ hiệp, nhân vật và hình ảnh đều rất đẹp. Nam Chủ mặc phục trang tạo hình của trò chơi này xong, thông qua một ít hiệu quả xử lý hậu kỳ, thì kết quả vô cùng kinh diễm. Bức ảnh của Nam Chủ được đăng lên trang chủ của trò chơi, người người đều chú ý mong chờ. Khi bắt đầu đưa trò chơi vào thực nghiệm thì nhà sản xuất đã kiếm được một số tiền lớn đến không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó, ngay tại khi nhà tài trợ cười như hoa nở chói sáng rực rỡ, thì Nam Chủ đột nhiên cảm thấy hần kích động đám trẻ đi chơi trò chơi như vậy là vô cùng không tốt. Mấy thứ trò chơi điện tử này sẽ khiến đám trẻ bỏ bê học tập, hơn nữa, những fan thích hần đại đa số đều là những bạn nhỏ còn đang đi học.

Thế là trong một cuộc phỏng vấn, hần hết sức trịnh trọng gửi lời tới fan của mình, lúc đi học nhất định phải học thật giỏi, không nên quá ham mê chơi trò chơi.

Nam Chủ tính cách vốn không tốt, nhưng cố tình quan hệ với fan lại vô cùng tốt, những bé trai bé gái kia cũng rất nghe lời. Sau khi phỏng vấn được phát ra, số lượng người chơi của trò chơi kia lập tức giảm đi mấy phần.

Nhà tài trợ trò chơi đó vô cùng tức giận, tới sau này thì không còn trò chơi nào dám tìm Nam Chủ làm người phát ngôn nữa.

Rất lâu sau này, Nam Xứng cũng từng hỏi Nam Chủ “Lo lắng ảnh hưởng tới bọn nhỏ thì còn nhận việc phát ngôn kia làm gì?”

Nam Chủ lúc đó chỉ nói hai chữ “Tiền nhiều.”

Nam Xứng nghe thấy vậy tròn tròn mắt lên, rồi hỏi hần “Nhưng làm như cậu, thì còn có công ty trò chơi nào dám tìm cậu làm người phát ngôn nữa. Nếu không chẳng phải sẽ có càng nhiều cơ hội kiếm tiền hay sao?”

Ai ngờ tên nhóc kia nghe xong lại ngồi nghiêm túc suy nghĩ một lúc. Hần cân nhắc trước sau rồi vô cùng

đỉnh đặc trả lời “Kiếm một lần đủ rồi.”

14.

[Song Diện Tình Nhân] trở thành bộ phim thu hút nhất mùa hè này. Nhà tài trợ tận dụng mọi cơ hội sắp xếp làm thêm một bộ phim mới.

Phim mới thuộc thể loại kinh dị, ngoại trừ thay đổi một vị đạo diễn chuyên quay thể loại phim này ra, tăng thêm một diễn viên phản diện khá nổi tiếng, thì những thành viên ban đầu vẫn giống hệt như cũ, nam chính với nam hai vẫn là Nam Chủ và Nam Xứng. Tên của bộ phim cũng được thông báo, gọi là “Người yêu của tôi không phải là người”.

Tên phim vừa được thông báo thì cộng đồng mạng đã nổi bão. Quần chúng liên tục cho rằng cái tên này đã thể hiện tất cả, xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn rõ bản chất! Người yêu của tôi không phải là nữ!

Nhà sản xuất choáng váng, suy nghĩ một chút, cảm thấy tên như vậy còn chưa đủ thể hiện rõ ràng nội dung bộ phim, lập tức đổi thành “Bạn gái của tôi không phải là người”.

Trong buổi họp báo đầu tiên, Nam Chủ và Nam Xứng ngồi ở vị trí chính giữa, hai người mặc hai bộ đồ vest cùng màu cùng kiểu với nhau, chói mù mắt quần chúng.

Quần áo của hai người giống nhau, chỉ có một điểm khác biệt mà thôi. Nam Chủ không đeo caravat, để lộ xương quai xanh màu mật ong, dụ dỗ vô cùng.

Nam Xứng quy củ đeo một chiếc caravat màu xám nhạt, ngoan ngoãn biết điều, tao nhã thanh lịch, đồng thời còn có vài phần cảm giác cấm dục.

Khi họp báo vừa bắt đầu, các ký giả còn theo thường lệ hỏi những vấn đề quen thuộc, hỏi tình tiết, hỏi nội dung. Nhưng đến nửa sau họp báo, rốt cuộc đám ký giả chịu không nổi nữa, bắt đầu vô ý hữu ý hướng đề tài về phía những câu hỏi mập mờ ám muội.

Mặt Nam Chủ luôn sa sầm xuống, phóng viên vẫn rất “nể mặt” vị Nam Chủ xấu tính này, thế nên dồn dập hướng micro về phía Nam Xứng.

Phóng viên hỏi y “Nam Xứng, bộ phim trước anh và Nam Chủ diễn tình nhân, bộ phim lần này lại diễn tình địch, cảm giác có gì khác nhau không?”

Nam Xứng rất lễ phép mỉm cười, cũng không sửa lại cách dùng từ của phóng viên, suy nghĩ một chút rồi đáp “Bộ phim lần này đều là lần đầu tiên hai chúng tôi diễn phim kinh dị, thế nên cũng coi là một trải nghiệm rất mới lạ. Hơn nữa tôi nghe nói là sẽ quay trong một nhà ma rất nổi danh, tôi nghĩ sẽ rất kích thích.”

Nam Xứng vào nghề đã hơn mười năm, đánh thái cực so với các cụ ông cụ bà trong công viên còn tốt hơn rất nhiều.

Phóng viên không cam lòng, lại hỏi y “Bạn gái của Nam Xứng và Nam Chủ trong bộ phim là ma nữ, vậy cậu có tiêu chuẩn gì đối với người yêu của mình hay không? Có đặc điểm nào không thể chấp nhận được hay không?”

Nam Chủ ở một bên nghe được, lông mày nhíu nhíu một cái, bỗng nhiên nghĩ tới, người – ma đều có thể chấp nhận được, thì còn có cái gì không thể chấp nhận được nữa? Chẳng lẽ là chủng tộc?

Trong đầu Nam Chủ bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, thế là nhin cười quay đầu sang liếc mắt nhìn Nam Xứng một cái.

Cái nhìn này của Nam Chủ, đuôi mắt hơi cong cong, mặt mày ẩn tình... Kiểu đầu mày cuối mắt này ở trong suy nghĩ của quần chúng đối diện rõ ràng chính là liếc mắt đưa tình!

Phóng viên ở hiện trường đầu tiên là sửng sốt một chút, rồi đèn flash không khác gì pháo hoa, bùm bùm nổ lên không ngớt.

Bên trong phóng viên có một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, nhìn qua rất nghiêm túc. Người này thu hết can đảm đưa micro cho Nam Chủ, hỏi “Tại sao lúc đang hỏi Nam Xứng về tiêu chuẩn người yêu trong mộng thì anh lại dùng ánh mắt ấy để nhìn anh ta? Anh hi vọng anh ta nói ra tên của anh hay sao?”

Mặt Nam Chủ lập tức đen xì, ông chú này, đây không phải là chuyện mà người ở lứa tuổi như chú phải quan tâm đâu!

Nam Chủ thối mặt chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ, thì lại cảm thấy ngón tay út mình đặt ở dưới bàn bị người kéo lấy.

Nam Chủ ngẩn ra, nhìn người bên cạnh một mặt gió nhẹ mây trôi, hoàn toàn không tỏ ra điều gì bất thường cả. Nhưng ngón tay của mình lại bị người này cầm trong tay, như có như không vuốt ve thưởng thức.

Tâm tình bão táp của Nam Chủ lập tức biến chuyển, bỗng nhiên tốt tính mà trả lời câu hỏi của phóng viên “Ồi chú gì ơi, chú hiểu lầm rồi. Tôi cũng đang tò mò mà.”

Nam Xứng cũng tiếp lời, nói “Tôi không có yêu cầu gì đặc biệt với người yêu cả. Điều quan trọng nhất vẫn là trân trọng khoảng thời gian cả hai ở bên nhau.”

Nhà sản xuất mặt vô cùng nghiêm túc ngồi ở bên cạnh, lúc này cũng không thể không than thở trong lòng, hừ, một đôi cậu nam nam này có cần phải chồng hát vợ khen hay như vậy không hả! Cứ tiếp tục thế này, có khi bộ phim sẽ bị tổng cục sở gậy mắt thôi...

7. Chương 7: Phần 15-16: Say Rượu

15.

[Song Diện Tình Nhân] đại thành công, tiệc chúc mừng còn chưa kịp tổ chức. Nhà tài trợ cảm thấy cũng không nên quá hẹp hòi, tiền lời kiếm vừa đủ là được rồi. Thế là thừa dịp nhân viên tập trung để tuyên truyền thì buổi tối cũng tụ họp cùng nhau một chút.

Qua mấy tháng làm việc, người trong đoàn phim đều đã quen thân với nhau rồi, bầu không khí vô cùng cởi mở. Sau khi nhà tài trợ và nhà sản xuất khai tiệc xong thì cũng đi khỏi, để lại một đám người trẻ tuổi thoải mái chơi đùa.

Đám nhân viên cáo già này, bình thường lúc làm việc thì đều tỏ ra là thanh niên nghiêm túc, nhưng lúc này, mỗi người đều không ra thể thống gì, người bưng bia người cầm rượu, bắt đầu trút rượu cho những người khác.

Mặt Nam Chủ quá đáng sợ, định dạng “mục tiêu nguy hiểm”, đặt ở cuối cùng.

Nữ chủ là bình hoa, nhìn được mà không dùng được, uống mấy chén đã say không biết trời trăng gì.

Thế là quần chúng dồn dập tập trung hết tất cả nhiệt tình tới trên người Nam Xứng tính khí hoà nhã đang ngồi một bên. Ai ngờ trông bộ dạng Nam Xứng nhu nhược văn tĩnh, cuối cùng lại là người thâm tàng bất lộ. Một đoàn người rót rượu đã uống tới mức ngã sấp thành hàng dưới chân bàn, Nam Xứng ai đến cũng không từ chối, uống đến cuối cùng. Sắc mặt của y thể mà vẫn bất biến, ánh mắt trấn định như thường, số rượu vừa uống khi này chẳng khác gì với nước lọc cả.

Còn dư lại vài người, trong lòng căn rằng mắng Nam Xứng một câu thâm hiểm, lửa giận của bọn họ bốc lên đốt cả hổng não, to gan lớn mật lấy hết can đảm đi tới chỗ Nam Chủ.

Lúc mới đầu, không ai chú ý tới Nam Chủ hết cả, ai ngờ hiện giờ quay đầu nhìn sang mới giật mình. Nam Chủ trong ngày thường luôn bưng một mặt kiêu ngạo khó ưa, lúc này lại đang cười hì hì nhìn bọn họ, cười xong lại tiếp tục ngăn ngõ.

Mấy người ngạc nhiên, thử đưa chén rượu qua, Nam Chủ đặc biệt tốt tính nhận lấy ly uống sạch.

Quần chúng lập tức tỉnh ngộ, hoá ra tên này đã sớm uống say rồi.

... Nhưng hình như khi nãy hắn chỉ uống duy nhất một chén mà nhà tài trợ mời thôi.

Cơ hội trời cho! Một nhóm người này bình thường bị khí thế nguy hiểm của Nam Chủ lấn áp quá nặng, hiện giờ tiểu nhân đắc chí, mỗi người ôm một bình anh dũng xông lên.

Nam Xứng bị gạt sang một bên, y nhàn nhã bưng chén, vây xem Nam Chủ bị một đám người rót rượu.

Nam Chủ người này sau khi uống say, tính khí ngược lại vô cùng tốt, thấy ai cũng cười. Một đôi mày rậm mắt to hiện giờ bị hấn cười thành hai đoá hoa đào. Lúc này hấn bị rót rượu, trong mắt long lanh hơi nước, hai má phơn phớt hồng, tuyệt đối quyến rũ mê người. Quần áo cũng bị đám người kia thò móng vuốt gỡ ra một chút, lộ ra lồng ngực trắng kiêu...

Nam Xứng ngửa đầu uống hết số rượu còn dư ở trong chén, rồi đứng lên đi tới.

Đám người kia đã uống tới mức mơ mơ hồ hồ, Nam Xứng dễ dàng giải cứu Nam Chủ ra.

Nam Xứng quay đầu nhìn lại, trợ lý của Nam Chủ cũng đang nằm sấp trong đám người kia.

Y lại nhìn xuống cái người đang một thân mùi rượu dán sát vào người mình, đối phương còn dám vừa cười híp mắt vừa thổi khí vào trên cổ y nữa.

Thế là Nam Xứng thẳng thắn ôm người đi tiếp, cầm chìa khoá huyết sáo hát ca rồi ra gara lấy xe. Y gọi trợ lý của mình lái xe đưa cả hai về đến căn nhà của y ở ngoại thành.

16.

Vào nhà, Nam Xứng ném người lên giường, rồi đứng ở bên cạnh nhìn bộ dáng Nam Chủ lúc này say bất tỉnh nhân sự, nằm ở trên giường mặc người làm nhục.

Y nhin, nhin,... cuối cùng nhin không được, cũng trèo lên giường, nằm nhoài trên người Nam Chủ, đưa tay xoa xoa hai má con ma men.

Đối phương chỉ lung tung lăm bắm vài câu trong miệng, không tỉnh lại.

Một ly rượu đã say thành như vậy.

Nam Xứng bỗng nhiên nghĩ tới lúc trước đám phóng viên chụp được những bức ảnh xa hoa đồi trụy của người này, e rằng không phải do hấn uống quá nhiều... mà là... say quá nhanh mới đúng!

Say thì cũng say quá rồi, thôi thì tha cho hấn vậy!

Ai ngờ lúc này Nam Chủ mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy mặt của Nam Xứng, kinh ngạc gọi một tiếng “Nam Xứng?”

Bị người nhận ra, Nam Xứng mặt không đổi sắc đáp lại một tiếng.

Sau đó, Nam Chủ tiếp tục cười ngớ ngẩn, nói “Anh rất đẹp.”

Nam Xứng cúi đầu, nhìn khuôn mặt anh tuấn đang hiện lên cảnh xuân của người này, đáy lòng nói một câu “Có gan cậu chờ coi.”

Nam Chủ lại lẩm bẩm thêm một câu “Đẹp thế này, không biết ăn có ngon không?”

Bộ dáng ngớ ngẩn của hắn chẳng khác gì kẻ ngốc cả. Nam Xứng vừa định cười thì thấy Nam Chủ thần thờ nhìn chăm chăm vào môi mình, rồi hầu kết của hắn mãnh liệt nhúc nhích.

Nam Xứng còn đang cảm thán hầu kết của người này thực sự gợi cảm không chịu được, ai ngờ người dưới thân lại đột nhiên thú hoá, nhào lên lấn một cái, lập tức đè mình ở bên dưới.

Nhưng cũng chỉ là đè ở bên dưới mà thôi, Nam Chủ lúc này ở phía trên Nam Xứng, kịch liệt thở hổn hển, giống như đang kim nén gì đó.

Hơi thở và mùi rượu của đối phương bao phủ lấy mình, Nam Xứng cảm giác không khí xung quanh cũng nóng dần lên. Y vươn tay xoa xoa cằm Nam Chủ, nói “Ăn có ngon hay không, thì phải ăn xong mới biết được.”

Dứt lời, y ngược đầu hôn hắn.

8. Chương 8: Phần 17-18: Cho Là Thật?

17.

Phản ứng đầu tiên lúc tỉnh lại của Nam Chủ chính là, tối hôm qua chính mình đã có một giấc mộng xuân vô cùng mất hồn. Toàn thân hắn đều sáng khoái vô cùng, nếu như không phải đã đói bụng rồi thì hắn ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn động.

Mở mắt ra, hắn phát hiện không chỉ đơn giản là một giấc mộng xuân.

Nam Chủ mờ mịt nhìn căn phòng xa lạ, rất lâu sau, hắn có vẻ đã tỉnh táo lại, nhưng cuối cùng vẫn ngơ

ngác như cũ.

Sau đó, hần nhìn thấy bên giường có một bộ quần áo được gấp gọn gàng, Nam Chủ lấy tới mặc vào. Quần áo không phải là của mình, có vẻ nhỏ hơn một số, mặc vào không được thoải mái. Nam Chủ có triệu chứng khó chịu rất nghiêm trọng mỗi khi thức dậy, lúc này lập tức tăng huyết áp vù vù, vừa nổi nóng vừa nghĩ chủ nhân của bộ quần áo này có thể là ai. Về mặt hần vẫn đen xì không thay đổi, khoé miệng bỗng nhiên vô cùng khả nghi khê cong lên.

Nam Chủ thay quần áo xong, lúc đi ra khỏi phòng lại thấy Nam Xứng đang mặc tạp dề ở trong nhà bếp chiêm trưng. Y thấy Nam Chủ đi tới, chỉ tiện thể nói một câu “Ra lấy chén đĩa đi, sắp xong rồi.”

Nam Chủ gạt đầu, ngoan ngoãn đi vào nhà bếp lấy hai bộ bát đĩa mang ra.

Hai người đều tự nhiên đến không ngờ được, không có ai cảm thấy bất ổn ở chỗ nào cả.

Nhưng Nam Chủ lớn đến thế này rồi, cũng chỉ có mẹ hần mới có thể sai khiến được hần mà thôi.

Hơn nữa, cũng chỉ có mẹ hần mới làm cơm cho hần ăn thôi.

Nam Xứng bưng điểm tâm ra, Nam Chủ ngồi ở đó, xuyên qua lớp sương mù của điểm tâm nóng hổi để nhìn khuôn mặt dễ nhìn của Nam Xứng, cảm thấy vị này nhà mình xem thế nào cũng đẹp.

Nam Xứng bị hoả nhãn kim tinh của Nam Chủ nhìn tới mức giật mình, nghĩ thầm ngày hôm qua giằng co một buổi tối, sáng sớm nay lại làm thêm một lần, chắc thân thể non nớt của hần không chịu nổi. Thế là y dịu dàng cười với Nam Chủ, nói một tiếng “Ăn cơm đi.”

Nam Chủ gạt đầu, cúi xuống bắt đầu ăn. Một bữa cơm, cả hai người đều không lên tiếng.

Ngày hôm nay hai người đều có việc phải làm, Nam Chủ lái xe đưa Nam Xứng tới bãi đậu xe dưới công ty. Nam Xứng nói tiếng cảm ơn, khi chuẩn bị mở cửa xe đi xuống lại nghe thấy Nam Chủ nói với y “Buổi tối tôi tới đón anh.”

Nam Xứng sợ hết hồn, “A?” một tiếng.

Nam Chủ có chút mất tự nhiên cào cào tóc, về mặt bình tĩnh nói với y “Buổi tối tôi tới đón anh, rồi chúng ta cùng đi ăn cơm tối.”

Nam Xứng vẫn cảm thấy có chút khó hiểu. Nếu là tình huống này đặt ở trên người người khác, y cũng không đến nỗi chậm hiểu tới thế, nhưng người này lại là Nam Chủ, Nam Xứng cảm giác chính mình cần nghiêm túc xác định lại một lần nữa. Thế nên y hỏi “Sau đó thì sao?”

Nam Chủ suy nghĩ một chút, nói “Nếu ăn cơm xong mà còn thời gian, thì chúng ta có thể đi xem phim.” Sau đó hắn nghĩ tới hai người bạn họ làm nghề gì, thế nên nói thêm “Nếu như anh không thích, thì chúng ta có thể... đi chơi bóng?”

Nam Xứng dường như có chút sợ hãi nhìn Nam Chủ trước mắt – cái người trong tin đồn luôn là đại thiếu gia hư hỏng scandal ngập tràn không hồi kết này. Nhìn hồi lâu, Nam Xứng bình tĩnh khép cửa xe lại, có chút khổ não nhíu mày.

Nam Xứng nhin không được cười khở trong lòng, cảm thấy đám paparazi ngoài kia thật sự quá lừa người. Chẳng lẽ người này che giấu quá sâu, bên ngoài thoát nhìn là một lãng tử lưu luyến bụi hoa, trên thực tế lại là tiểu nam sinh ngây thơ trong trắng?

Bất kể lúc trước người ta đánh giá quá cao hay quá thấp người này, Nam Xứng đều cảm thấy phải giải thích mọi chuyện rõ ràng một lần. Y nói với Nam Chủ “Xin lỗi, tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm.”

Nam Chủ lúc này còn đang nghĩ xem buổi tối phải sắp xếp thế nào, còn muốn nói với đối phương là tuy hắn không phải đồng tính luyến ái, thế nhưng hắn cảm thấy quen y cũng không thành vấn đề.

Nam Chủ cảm thấy mình có lẽ không phải là một người đồng tính luyến ái tuyệt đối, cũng không biết Nam Xứng có ghét bỏ hắn hay không. Khi hắn còn đang do dự xem phải nói thế nào, thì lại nghe được mấy lời Nam Xứng nói, cả khuôn mặt lập tức âm trầm.

Nam Xứng nói “Rất cảm ơn sự chu đáo của cậu, nhưng chúng ta hiện giờ không phải đang tìm hiểu nhau. Ngày hôm qua tất cả mọi người đều say, hơn nữa chúng ta cũng là người trưởng thành, mọi chuyện khi uống say cũng đừng so đo nữa.”

Nam Xứng nói những lời này rất chậm rãi, rất rõ ràng. Y nói cho tới khi Nam Chủ đã mím chặt môi, trừng hai mắt đỏ rực nhìn y, ngay cả tóc trên đầu cũng tức giận đến mức dựng đứng cả lên.

Tính khí của người này xấu đến mức nào, Nam Xứng đương nhiên đã biết, thế là y cũng không dám ở trong xe lâu hơn nữa, lập tức nói tiếng xin lỗi rồi xuống xe đi mất.

18.

Buổi tối hôm đó, Nam Chủ không tới đón Nam Xứng, bởi vì Nam Chủ ốm rồi.

Nam Chủ sốt tới mức trên mặt có thể chiêm được trứng, bị trợ lý buộc nằm nghỉ ở nhà chùng mấy ngày.

Lúc Nam Xứng nghe nói chuyện này còn sững sốt một chút, chuyện này... Ngày đó người ở bên dưới là mình cơ mà, hắn sốt cái quái gì mà sốt?

Nam Chủ ốm không nhẹ, chuyện này ngay cả Nam Xứng cũng biết, bởi vì Nam Chủ bị bệnh đến một tuần rồi còn chưa khỏe.

Bộ phim [Bạn gái của tôi không phải là người] cũng tới ngày khởi quay.

Cố tình Nam Chủ lại là người ngang như cua, ốm cũng không chịu tiêm hay uống thuốc, nhất định muốn khỏi tự nhiên, nằm bẹp một tuần còn chưa khỏe lại. Vì không muốn làm chậm tiến độ của đoàn phim, hôm chụp ảnh hần vẫn lết theo bệnh mà tới.

Một tuần không gặp, phản ứng đầu tiên khi Nam Xứng nhìn thấy Nam Chủ là, người này gầy. Hần gầy đến hốc mắt cũng sâu hơn rất nhiều, hiện ra ngũ quan anh tuấn dù hoặc một cách rõ ràng nhất. Chỉ là hai má hần sớt đến hồng rực, cả người đều mang theo vẻ ốm bệnh, nhìn vô cùng đáng thương. Nhất là ở trường quay, người này thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt long lanh nước khi phát sốt của hần để liếc nhìn về phía y.

Nam Chủ bị ốm cũng tới, kết quả chính là ngày hôm đó mặc dù mới chỉ khởi quay, nhưng đoàn phim đã bắt đầu quay một vài cảnh trước... Chỉ tiếc, ma nữ còn chưa xuất hiện, Nam Chủ trước tiên đã lăn ra bất tỉnh...

9. Chương 9: Phần 19-20: Thăm Bệnh

19.

Nam Chủ biến thành như vậy, khiến cho đạo diễn của bộ phim này triệt để phát khùng. Vị tiểu đạo diễn này mặc dù đã vào nghề rất lâu nhưng vẫn luôn quay phim kinh dị.

Ở lĩnh vực phim kinh dị này, bộ phim [Bạn gái của tôi không phải là người] lần này chính là bộ phim có đội hình diễn viên mạnh nhất, cũng như được đầu tư nhiều nhất tính từ khi cậu ta vào nghề tới giờ.

Tiểu đạo diễn từ khi nhận bộ phim này đã bắt đầu bị áp lực, mỗi ngày đều suy nghĩ tới mức muốn suy nhược tinh thần luôn.

Vào lúc này, Nam Chủ lại náo loạn ra việc thế này, mắt thấy tiến độ quay phim sẽ bị chậm lại, mỗi ngày sẽ thiệt tới mười mấy vạn đồng...

Thế là tiểu đạo diễn “cấn rơm cắn cỏ” nhờ cậy trợ lý của Nam Chủ, làm ơn làm phước năn nỉ Nam Chủ uống thuốc rồi tiêm thuốc đi, tiền thuốc thang gì đó đoàn phim bao thầu hết.

Trợ lý của Nam Chủ không khuyên nổi con của ngang bướng kia, thế là cậu ta chạy tới tìm trợ lý của Nam Xứng.

Sau đó, khi trợ lý của Nam Xứng tìm đến Nam Xứng, Nam Xứng mắt tròn mắt dẹt, hỏi “Vì cái quái gì mà lại tính đến trên đầu tôi?”

Trợ lý của Nam Xứng nổi giận ngay tại chỗ, mắt toé lửa, rồi quang minh chính đại chỉ trích Nam Xứng “Cậu còn dám nói! Ngày đó tôi đưa người cho cậu. Kết quả thì sao? Cậu sướng thì sướng xong rồi, nhưng còn người ta bị bệnh nhiều ngày như vậy cậu cũng không thêm liếc mắt qua một cái. Cậu có đuối lý không? Đuối lý không? Đồ qua cầu rút ván, rút X bỏ chạy!”

Nhìn trợ lý nhà mình dám phản chiến lại, Nam Xứng quả thực vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lại không có cách nào mở miệng giải thích được. Cuối cùng, y đành nhấc tay đầu hàng, nói “Tỷ tỷ, tôi sai rồi, tôi đi là được không phải sao.”

Nam Xứng cứ như vậy bị trợ lý của mình và trợ lý của Nam Chủ đóng gói ném tới trong nhà Nam Chủ.

Lúc vào cửa, Nam Xứng đã nhìn thấy, cái người vốn còn đang uể oải nằm ở trên giường kia bỗng nhiên hai mắt toả sáng rực rỡ, một giây sau, lại ngúng nguẩy quay mặt đi chỗ khác.

Nhưng cái vẻ mặt kia rõ ràng là “Tôi giận rồi nha, mau tới hỏi han, mau tới yêu thương người bệnh đi!”

Trong đầu Nam Xứng cảm thấy buồn cười, nhưng lại không dám cười. Y khách khí xách một túi hoa quả để lên bàn, nói với người nằm trên giường “Bệnh thế nào mà lâu như vậy vẫn chưa khỏe? Ngày hôm nay có còn sốt không?”

Nam Chủ nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, lúc này hừ lạnh một tiếng “Không liên quan gì tới anh!”

Thấy hần như vậy, Nam Xứng sờ sờ mũi, trong lòng nói “Đúng là không liên quan gì tới tôi mà?”, rồi quay đầu muốn đi.

Nhưng Nam Xứng vừa quay đầu lại đã thấy trợ lý của mình đang không ngừng nháy mắt ra hiệu, cuối cùng còn đưa một chén thuốc đen thùi lù tới đây.

Thật là! Nam Xứng kiên trì bưng chén thuốc đi tới, ngồi ở bên giường Nam Chủ, trong đầu không ngừng tự thôi miên chính mình...

Hàng này không phải là Nam Chủ! Hàng này không phải là Nam Chủ! Đây là một cục cưng nho nhỏ!

Nam Xứng nhẹ nhàng dùng giọng điệu dỗ trẻ nhỏ nói với Nam Chủ “Ôm mà không uống thuốc thì làm sao khỏi bệnh được. Mau uống thuốc nào.”

Nam Chủ nhìn chén thuốc, mím chặt môi, nghiêm mặt không lên tiếng.

Nam Xứng bề ngoài lúc nào cũng mỉm cười thanh lịch, nhưng cũng có chút máu nóng. Lúc này y đã mắt sạch kiên nhẫn đối phó với người trước mặt, lập tức cứng rắn nói một câu “Cậu có uống thuốc hay không cũng chẳng quan hệ gì với tôi cả. Nhưng cậu phải biết, cậu cứ bệnh thế này thì toàn bộ đoàn phim đều phải ở đây chờ cậu khoẻ lại. Cậu có chút lòng thương xót thì nhanh khoẻ lại đi.”

Dứt lời, Nam Xứng cũng cảm thấy những gì mình vừa nói có hơi nặng, nhưng y cũng không còn cách nào. Y thấy người này không nhẽo giả trò không chịu uống thuốc thì đã giận rồi.

Trong phòng cũng yên tĩnh lại, nhưng bầu không khí quá mức nguy hiểm, hai tiểu trợ lý đang ngồi xổm bên ngoài lập tức đóng cửa bỏ chạy, để lại hai người Nam Chủ Nam Xứng.

Nam Chủ từ nhỏ tới lớn, trừ mẹ hấn ra, những người khác trước giờ đều hòa theo hấn nói chuyện, ai dám chọc tiểu tổ tông này nổi điên cơ chứ.

Lúc này, Nam Chủ giận tới nổi hai tay run rẩy, mãi không nắm lại được. Cuối cùng, hấn giận đến mắt khôn luôn, nghiêng răng nói ra một lời không nên nói với Nam Xứng “Cút!”

Nói xong, bản thân Nam Chủ cũng giật mình sửng sốt.

Nam Xứng nghe vậy, khuôn mặt đang tỏ ra giận dữ bỗng bình tĩnh lại, còn nhẹ nhàng đặt chén thuốc lên đầu giường, rồi gạt đầu với Nam Chủ, nói “Vậy tôi đi đây.”

Sau đó, Nam Xứng đứng dậy muốn đi, ai ngờ vừa đứng dậy lại cảm thấy ống tay áo của mình đang bị người kéo lấy.

Nam Xứng giật mình quay đầu lại, đã thấy Nam Chủ mím môi dùng một vẻ mặt rất cổ quái nhìn y.

Tiếp theo, y nghe thấy Nam Chủ nói “Tôi uống thuốc mà, anh đừng đi.”

20.

Bởi vì Nam Chủ đang ốm, khi nói đều mang theo giọng mũi rất nặng, mềm mềm nhũn nhũn, hết như đang làm nũng vì cảm thấy ảm ức vậy, vô cùng đáng thương.

Nam Xứng nghe được, toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều đầu hàng vô điều kiện. Không thể đi được nữa rồi, y xoay người lại, ngồi xuống bên giường Nam Chủ, nói “Được, tôi không đi nữa.”

Hai mắt Nam Chủ sáng lên, tự động dịch vào phía bên trong giường một chút, để Nam Xứng có chỗ ngồi xuống bên cạnh mình, rồi không nói gì, cứ như thế nhìn Nam Xứng.

Nam Xứng ngẩn người một chút, lại hỏi “...Chẳng lẽ cậu đang chờ tôi dứt cho cậu uống sao?”

Nam Chủ vẫn nghiêm mặt không lên tiếng, nhưng... rõ ràng im lặng là đồng ý mà!

Nam Xứng vốn còn đang tức, nhưng nhìn đối phương sốt đến hồng cả hai má, giận cũng bay mất sạch! Trong đầu y hừ một tiếng “Tiểu tử tông”, rồi cầm lấy chén thuốc, từng muỗng từng muỗng dứt Nam Chủ uống thuốc.

Thế nên, bầu không khí trong phòng quay trở lại lúc ban đầu, vừa yên tĩnh vừa an lành. Nắng chiều xuyên thấu qua rèm cửa sổ chiếu vào trên người đôi cậu nam nam này, thoát nhìn vô cùng ấm áp.

Sau đó, ở thời khắc tốt đẹp nhất này, Nam Chủ lên tiếng.

Hắn đột nhiên xụ mặt xuống, hỏi Nam Xứng “Anh đang trả thù tôi nên mới cố ý như vậy sao?”

Nam Xứng không hiểu.

Nam Chủ bĩu môi, nói “Có phải là vì lúc đầu tôi đối xử với anh không tốt, cho nên anh mới cố ý không quan tâm đến tôi nữa, đúng không?”

Trong đầu Nam Xứng xoay qua xoay lại, không thể hiểu nổi đối phương đang nói cái gì. Nhưng y vẫn cảm thấy nên giải thích chuyện này rõ ràng mới được.

Thế nên, Nam Xứng bắt đầu tận tình giải thích. Y nói chuyện lần trước vốn chỉ là tình một đêm mà thôi. Chuyện đơn giản như vậy, cả hai đều là người lớn rồi, không nên đặt quá nhiều tình cảm vào làm gì. Sau đó, y còn nói, cả hai đều là người trong giới giải trí, loại quan hệ này cũng không tiện công khai. Hơn nữa, Nam Chủ cũng không cong. Nếu hắn thật sự cong, thì cha mẹ hắn chắc chắn sẽ không chịu nổi. Nam Chủ phải biết suy nghĩ cho người nhà, vân vân và mây mây...

Nam Chủ đột nhiên ngắt lời y “Mẹ của tôi nói, anh phải quản tôi một chút, đừng tiếp tục để tôi ra ngoài lêu lổng rồi chơi với mấy người bạn hư hỏng nữa, lỡ đâu lại gây ra mấy chuyện mất mặt rồi còn khiến cho đám paparazi chụp được nữa.”

“...?!”

“Mẹ của tôi còn nói, đợi anh có thời gian một chút, thì tới nhà của tôi ăn cơm. Còn kêu chúng ta nhớ phải mua thức ăn.”

“...”

“Mẹ của tôi còn nói, nếu như đến lúc đó, hai chúng ta vẫn chỉ là quan hệ tình một đêm, thì bà nhất định sẽ đoạn tuyệt tình mẹ con với tôi.”

Não của Nam Xứng hoàn toàn sập nguồn. Chờ tới khi y lấy lại tinh thần thì mới nhận ra, bản thân mình trong lúc mơ mơ màng màng đã bị người ta đè xuống giường. Trước mắt y lúc này là khuôn mặt phóng to quá đổi anh tuấn của Nam Chủ.

Nam Xứng mơ hồ nhìn Nam Chủ, Nam Chủ nhìn dáng vẻ đáng yêu này của y, đột nhiên nở nụ cười, rồi không kìm chế nổi mà cúi xuống hôn lên môi Nam Xứng.

Sau đó, cũng không biết hắn nghĩ tới cái gì, nghiêm mặt hùng hồn nói với Nam Xứng “Ai tình một đêm với anh? Tôi nghiêm túc!”

...

Nam Xứng đột nhiên cảm thấy mình mất khả năng sử dụng ngôn ngữ, nhưng vào lúc này rồi còn nói cái quái gì nữa mà nói, trực tiếp làm là được rồi.

Khi tắt đèn đi, Nam Xứng mơ mơ màng màng nghĩ tới, hàng này đúng thật là đã ồm liệt giường cả một tuần lễ!

10. Chương 10: Phần 21-24: Quay Phim Ở Nhà Ma

21.

Dưới sự chăm sóc “tỉ mỉ” của Nam Xứng, Nam Chủ rất nhanh đã khỏi bệnh. Nhưng điều khiến hắn buồn phiền lại là, Nam Xứng bắt đầu phân rõ giới hạn với hắn khi ở trước mặt mọi người.

Thế là, mặt Nam Chủ càng ngày càng xụ xuống.

Nam Chủ hết bệnh, đoàn phim [Bạn gái của tôi không phải là người] cũng bắt đầu cố gắng đẩy nhanh tiến độ. Trước đó bối cảnh đã chuẩn bị xong xuôi hết cả, tiểu đạo diễn cũng dẫn theo nhân viên của đoàn tới một toà biệt thự trong núi ở ngoại thành để quay ngoại cảnh.

Toà biệt thự mà đoàn kịch mượn để quay ngoại cảnh này nằm sâu trong vùng núi hoang dã. Một đám người đi tới bên ngoài biệt thự đã bị loại khí thể âm trầm u ám từ trong ra ngoài của kiến trúc nơi này dọa sợ. Mặc dù mọi người lúc trước đã biết đoàn phim có ý tìm nhà ma để quay, nhưng mọi người lại không nghĩ tới, nhà ma này thật sự quá mức khủng khiếp, cứ như là bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ma quái vậy.

Tất cả mọi người đứng ở ngoài cửa, không ai dám đi vào trong. Chỉ có Nam Chủ thần kinh thô không cảm thấy bất cứ dị thường nào, xoắn chân dài ra là bước vào trong, vừa đi còn vừa lăm bắm, nhà cũ thế này, chúng ta phải ở đây mấy ngày, buổi tối không biết có nước nóng để tắm hay không.

Mọi người không hện mà cùng yên lặng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, dù trong biệt thự này thật sự có ma quỷ gì, cũng sẽ bị Nam Chủ làm phiền chết.

22.

Trong lúc quay phim, Nam Xứng vẫn giữ nguyên bộ dạng lịch thiệp nho nhã, chỉ có đối với Nam Chủ suốt ngày lượn qua lượn lại trước mặt y là làm như không thấy mà thôi.

Nam Chủ cuối cùng cũng nổi giận, chặn ở trước mặt y, hỏi “Tôi là ma hả?”

Nam Xứng không hiểu.

Nam Chủ nói “Thế sao anh không nhìn tôi!”

Nam Xứng không đáp lại.

Nam Chủ lại hỏi “Anh còn lờ tôi đi nữa. Hừ, chúng ta ngay cả lẫn giường cũng sắp lẫn hồng vài cái rồi, mà anh vẫn còn giữ cái bộ dạng này!”

Nam Xứng đột nhiên cảm thấy đầu có chút đau.

Lúc này, nghe được bên cạnh có người run rẩy nhỏ giọng khê gọi một tiếng “À...”

Hai người đồng thời nhìn sang, phát hiện tiểu đạo diễn một mặt “Có phải là tôi vừa nghe được chuyện không nên nghe hay không, có phải là tôi sắp bị giết người diệt khẩu hay không” vô cùng kinh hoảng nhìn hai người bọn họ.

Sau đó, tiểu đạo diễn mới dám nói “Tôi tới báo cho hai anh là đêm nay chúng ta sẽ ở đây nghỉ ngơi, sáng mai dậy rồi bắt đầu quay chụp.”

Nam Xứng ho khan một tiếng, sửa lại vẻ mặt một chút, nói “Không thành vấn đề, đạo diễn, tôi không có ý kiến gì.”

Tiểu đạo diễn lại nói “Phòng không đủ, cho nên có thể là hai người phải ở một phòng.”

Lúc này, Nam Chủ lập tức kéo Nam Xứng tới bên cạnh mình, nói “Tôi và anh ấy một phòng!”

23.

Đến buổi tối, tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi, chỉ có tiểu đạo diễn còn bồi hồi ở dưới phòng khách, không chịu đi ngủ.

Lúc này, phó đạo diễn đi tới gọi cậu ta, nói “Anh mau về phòng nghỉ ngơi đi. Nơi này không có đủ điện, hiện giờ phòng khách cũng phải tắt đèn rồi.”

Tiểu đạo diễn nghe vậy mới chần chừ đi về phòng.

Vừa vào phòng, cậu lập tức nghe thấy một giọng nói trầm thấp “Cậu về rồi à.”

Tiểu đạo diễn lập tức giật mình, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Không vì lý do gì khác, chỉ vì đêm nay, người ở cùng phòng với cậu chính là “đại thúc chuyên đóng vai phản diện biến thái điên cuồng giết người” suốt ba mươi năm.

Đại thúc phản diện từ khi vào nghề tới nay chỉ diễn một vai nhân vật phản diện này, nhiều năm như vậy không hề diễn được vai người tốt. Nguyên nhân chủ yếu là vì khuôn mặt của anh ta thật sự quá mức đặc biệt, hay còn có thể nói là, quá mức biến thái, quá mức dọa người!

Dưới ánh đèn mờ nhạt trong nhà ma, khuôn mặt của anh ta càng phát huy được sức phá hoại kinh khủng của mình. Đứng thấy tiểu đạo diễn chuyên quay phim kinh dị, nhưng cậu ta cũng nổi danh nhất gan.

Tiểu đạo diễn thận trọng chào hỏi đại thúc phản diện đang nghiêm mặt kia, rồi nhào tới bên giường chuẩn bị nhanh chóng cởi quần áo đi ngủ, ai ngờ, đại thúc phản diện đột nhiên đi tới.

Đúng lúc này, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, cả gian phòng đều chìm trong bóng tối.

Tiểu đạo diễn theo bản năng che lỗ tai gào lên “A, đừng tới đây, đừng động vào tôi!”

Cũng không thể trách tiểu đạo diễn sợ tới như vậy, bởi vì đại thúc phản diện hoàn toàn không biết, anh ta đã để lại vô số bóng ma kinh khủng trong suốt thời kỳ thơ ấu đầy chua xót của tiểu đạo diễn.

Mẹ của tiểu đạo diễn là người vô cùng thích xem phim kinh dị. Khi còn bé, cứ đến kỳ nghỉ hè mà mẹ cậu lại dẫn cậu đi thuê một đồng đĩa phim kinh dị rồi trốn ở nhà xem.

Phim kinh dị thời đó, mười bộ thì có tới tám bộ đều có đại thúc phản diện. Cái gì mà biến thái điên cuồng giết người, cái gì mà âm hồn bất tán ác quỷ...

Nói chung, đoạn thời gian đó, cứ đến nghỉ hè là tiểu đạo diễn ăn không ngon, ngủ không yên, vừa nhắm mắt lại đã nghĩ ngay tới khuôn mặt kinh khủng vô hạn của đại thúc phản diện.

Nhưng ngay khi tiểu đạo diễn nhắm mắt lại run rẩy co thành một cục, trên mặt đột nhiên cảm thấy rất ấm áp. Là đại thúc phản diện lấy khăn ấm lau mặt cho cậu.

Tiểu đạo diễn sửng sốt, ngơ ngác “A?” lên một tiếng.

Trong bóng tối, cậu không thấy rõ khuôn mặt của đại thúc phản diện, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp của anh ta “Hiện tại điện không đủ, không thể tắm. Tôi đã lấy trước cho cậu ít nước nóng, cậu lấy khăn lau mặt một chút đi.”

Nói xong, anh ta nhét khăn ấm vào trong tay cậu, rồi im lặng đi về giường của mình nằm xuống.

Tiểu đạo diễn cầm khăn ấm trong tay, tim bỗng nhiên vô cùng khó chịu.

Cậu thực sự cảm thấy rất xin lỗi đại thúc phản diện.

24.

Một phía khác.

Nam Chủ trở mắt nhìn Nam Xứng cởi xong quần áo đã muốn lên giường đi ngủ. Hắn tức giận đi tới, thò tay ra túm Nam Xứng kéo vào trong lòng, mặt đen xì nói “Ngủ ở trên giường của tôi.”

Nam Xứng quay một ngày, hiện tại vô cùng mệt, ngũ khí cũng khó tránh khỏi có mấy phần mất kiên nhẫn “Lớn thế này rồi, cậu có thể trưởng thành một chút được hay không.”

Nam Chủ cầm tay Nam Xứng, nhìn chằm chằm y rất lâu, đột nhiên hỏi y “Anh không hề thích tôi một chút nào hết, có đúng không?”

Nam Xứng sửng sốt, kinh ngạc nhìn hai viên mắt đang dần dần đỏ lên của Nam Chủ, không biết phải mở miệng thế nào. Hoặc là nói, chính y cũng không biết đáp án.

Dáng vẻ này của y rơi vào trong mắt Nam Chủ, hiển nhiên đã biến thành một loại ý nghĩa khác.

Nam Chủ nhìn Nam Xứng thật lâu, cuối cùng đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười này của hắn, lại khiến cho Nam Xứng kinh ngạc mở to hai mắt.

Bởi vì Nam Chủ lúc này đã hoàn toàn đổi sang một bộ mặt khác. Về quật cường bướng bỉnh khi nãy đã biến mất không còn tăm hơi, giống như chẳng còn gì quan trọng nữa cả, chỉ có chút âm u nhĩn y, nói “Được rồi, tôi đã hiểu.”

Nam Xứng nghe không rõ, hỏi một câu “Cái gì?”

Sau một chớp mắt, Nam Xứng bị Nam Chủ đẩy ngã xuống giường. Đúng lúc này, bốn phía đột nhiên tối đen. Nam Xứng có chút hoảng sợ, giãy dụa đẩy người phía trên một cái, nhưng rất nhanh đã bị đối phương ôm chặt trong tay.

Nam Xứng có chút tức giận, nói “Cậu làm gì thế.”

Nam Chủ cúi đầu liếm liếm khoé môi của y, thanh âm khàn khàn “Chúng ta không phải là bạn tình hay sao? Hiện giờ, tôi đang làm chuyện mà bạn tình cần phải làm.”

Nói xong, hần duỗi tay cởi sạch quần áo trên người Nam Xứng, động tác cũng có chút thô bạo, đã không còn dịu dàng như trước nữa.

Nam Xứng bị đè sấp ở trên giường, hoàn toàn không thể tránh thoát được. Chờ khi Nam Chủ dùng tay đẩy hai bên hông của y ra, thân thể của Nam Xứng cũng cứng ngắc cả lại.

Nam Chủ vốn đang chuẩn bị kéo theo phía dưới của mình để xông vào, bỗng nhiên ngừng lại.

Nam Xứng thấy hần có chút hậm hực nhảy xuống giường, đi tới một bên hất tung hết tất cả đồ đạc lên. Sau một lúc, Nam Chủ quay trở lại, Nam Xứng cảm thấy phía bên dưới của mình đột nhiên có gì đó lạnh lạnh chảy lên. Hoá ra là Nam Chủ ở phía sau vừa nặng nề thở dốc vừa nhả nạo bôi trơn cho y.

Nam Xứng không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên cong khoé miệng mỉm cười, quay người đè Nam Chủ xuống giường, duỗi chân cười ở trên người hần.

Nam Chủ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một cái, sau một thoáng, trong bóng tối mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Nam Xứng cúi sát xuống gần mình, ở bên tai hần nhẹ giọng nói một câu “Được rồi, nhanh lên một chút.”

Nói xong, y còn nhúc nhích eo cọt xát chỗ mềm mại kia vào nơi nhạy cảm nhất của Nam Chủ.

Nam Chủ vốn đang sinh long hoạt hổ, rành rành một bộ bạo quân lại đột nhiên quay ngược trở thành tiểu nam sinh ngây thơ trong sáng, mặt mũi đỏ bừng cả lên.

11. Chương 11: Phần 25-26: Tuyệt Lỡ

25.

Đại thúc phản diện lên giường nhắm mắt lại, nhưng mãi vẫn không ngủ được, trong lòng khó tránh khỏi có chút buồn bực.

Anh ta cũng biết mặt mình là mặt người xấu, cũng bởi vì khuôn mặt này, anh ta vào nghề nhiều năm như thế cũng chỉ có thể đóng vai phản diện. Trên căn bản, từ phim hiện đại, cổ trang, khoa học viễn tưởng đến đủ các thể loại khác, anh ta đều đã từng đóng qua nhân vật phản diện trong đó.

Hiện giờ, mắt thấy bản thân mình đã sắp đến bốn mươi tuổi, nghiệp diễn lại không hề có tiến triển nào, nhân vật mà mình đóng vẫn giống hệt như hai mươi năm trước. Làm một người diễn viên giống như anh ta, không biết có nên tính là một loại bi ai hay không?

Nội tâm đại thúc phản diện yên lặng gào khóc, lúc này lại cảm giác thấy chần của mình đang bị ai đó chạm vào.

Đại thúc phản diện trong bóng tối nhìn thấy tiểu đạo diễn ngưng ngừng ôm gối đứng ở bên giường anh ta.

Đại thúc phản diện hỏi “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu đạo diễn sợ đến run hết cả người, trong bóng tối, mặt của đại thúc phản diện vô cùng dọa người. Trong nháy mắt, vô số gương mặt biến thái điên cuồng giết người xuất hiện ở trong đầu của tiểu đạo diễn. Thế nhưng cậu ta vẫn cố gắng thu hết can đảm, đi tới gần đại thúc phản diện. Hết cách rồi, đại thúc phản diện có hình có dáng, còn lâu mới đáng sợ bằng ma nữ hù người trong vô hình kia.

Tiểu đạo diễn cẩn thận hỏi “Tôi có thể ngủ cùng với chú không?”

Đại thúc phản diện có vẻ nghe không hiểu, hỏi “Cái gì?”

Tiểu đạo diễn nghe vậy, mặt cũng sắp khóc tới nơi, nói “Phòng này đáng sợ quá, tôi cứ nghe thấy có mấy tiếng thở kỳ quái gì đó!”

Tiểu đạo diễn không hề biết, phòng của cậu ta nằm sát vách với phòng của Nam Chủ và Nam Xứng, cũng không hiểu mấy tiếng thở dốc kia có nghĩa là gì, đương nhiên là đổ hết trách nhiệm lên trên người ma nữ...

Đại thúc phản diện nhìn cậu một lúc, cười cười hỏi cậu “Cậu không sợ tôi hả?”

Tiểu đạo diễn thấy anh ta cười, vội vã nhào vào trong chăn của đại thúc phản diện, nói “Không sợ, không sợ, khuôn mặt của chú nhìn quen rồi thì còn thấy rất hoà ái dễ gần.”

Thân thể tiểu đạo diễn ôm vào trong lòng vừa ấm vừa mềm, vẻ mặt của đại thúc phản diện trong bóng tối bắt đầu thay đổi, càng ngày càng cứng đờ. Khi anh ta muốn mở miệng nói tiểu đạo diễn trở về giường ngủ đi, thì tiểu đạo diễn đột nhiên lên tiếng.

Cậu ta nói “Tôi không phải là sợ chú đâu. Chẳng qua là, khi tôi còn bé đã xem quá nhiều phim kinh dị của chú đóng, mới thành ra có chút ám ảnh tuổi thơ mà thôi. Tôi từng xem bộ phim XXX mà chú đóng trước đây ấy, chú diễn rất tốt. Cũng chính bởi vì nhân vật đó mà tôi mới tìm chú đóng bộ phim lần này.”

Giọng của tiểu đạo diễn nói càng ngày càng nhỏ, nói xong câu đó còn ngủ thiếp đi trong lòng đại thúc phản diện.

Thế nhưng nội tâm của đại thúc phản diện rất lâu sau đó cũng không thể bình tĩnh. Nhân vật tiểu đạo diễn nói khi nãy, chính là nhân vật chính diện duy nhất mà đại thúc phản diện từng đóng. Đó là một bộ phim hiện đại xã hội, anh ta cũng rất thích kịch bản của bộ phim này, chỉ tiếc bởi vì lợi nhuận không tốt, nhiều năm qua đi cơ bản là không có người nhớ tới. Nhưng vai diễn kia, lại là vai mà đại thúc phản diện thích nhất, cũng có ý nghĩa nhất đối với anh ta.

Đại thúc phản diện ở trong bóng tối nhìn chằm chú tiểu đạo diễn đang ngủ say trong lòng mình thật lâu, cuối cùng lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng, vô cùng đặc biệt, dù rằng với khuôn mặt của anh ta, nụ cười này xuất hiện càng khiến nó thêm âm u kinh khủng...

26.

Lúc nửa đêm, Nam Xứng dậy vào phòng vệ sinh, khi quay ra thì loáng thoáng nhìn thấy một bóng người đứng ở bên giường của Nam Chủ, giống như đang nhìn Nam Chủ.

Nhưng đến khi Nam Xứng nhìn kỹ lại thì không hề thấy bóng người kia đâu nữa. Nam Xứng chỉ cho rằng mình vừa ngủ dậy nên hoa mắt, cũng không coi là chuyện to tát, y đặt người nằm xuống bên cạnh Nam Chủ rồi lập tức ngủ thiếp đi.

Sáng ngày thứ hai, khi Nam Xứng dậy, Nam Chủ còn chưa tỉnh. Nam Xứng đưa tay thử sờ trán Nam Chủ, phát hiện Nam Chủ đã sốt rồi.

Trong lòng Nam Xứng không khỏi cuộn trào sóng ngầm, hoàn toàn không hiểu hai người rốt cuộc làm sai ở phần nào, vì cái gì mỗi lần làm xong là Nam Chủ lại lặn ra sốt như vậy? Tối hôm qua, người bị đâm là mình, người chủ lực cũng là mình cơ mà!!!

Ngày hôm đó, Nam Chủ đành lết tấm thân ốm yếu của mình để quay phim. Lúc quay xong trời đã muộn lắm rồi, bên ngoài còn đang có tuyết rơi. Nhân viên của đoàn phim cùng nhau xuống núi. Nam Chủ bởi vì đang sốt, Nam Xứng lo lắng hẳn ra ngoài sẽ bị nặng thêm, không thể không cùng hẳn ở lại.

Nhưng y không nghĩ tới, ở lại một ngày, cuối cùng lại biến thành mấy ngày.

Buổi tối hôm đó, tuyết bên ngoài đột nhiên rơi xuống rất nhiều, gió cũng thổi mạnh hơn. Đứng trong phòng nhìn gió tuyết bên ngoài thật sự có chút dọa người.

Đến ngày hôm sau, tuyết vẫn không ngừng lại. Điện thoại của hai người không có tín hiệu, đường xuống núi lại bị tuyết chặn kín, y và Nam Chủ hoàn toàn bị nhốt ở nơi này.

Cũng may Nam Chủ cuối cùng cũng hạ sốt, vui vẻ nằm trong chăn ôm Nam Xứng, nói “Nơi này có ăn có uống, anh lo lắng cái gì chứ? Chờ tuyết ngừng là được rồi.”

Nam Xứng còn đang muốn trả lời hắn, thì đúng lúc này, mặt đất bỗng nhiên rung chuyển vô cùng mạnh.

Tình huống quá mức hỗn loạn, Nam Xứng còn chưa kịp phản ứng lại, đã được Nam Chủ ôm chặt vào trong lòng.

12. Chương 12: Phần 27-28: Cứu Viện

27.

Tất cả xảy ra quá nhanh, chỉ trong chớp mắt mà cả căn biệt thự đã đổ sập xuống. Đợi đến khi Nam Xứng phản ứng lại, thì hai người họ đã bị nhốt trong bóng tối.

Nam Xứng cảm thấy cả người rất đau, nhưng không nghiêm trọng lắm, bởi vì từ đầu đến cuối, y đều được Nam Chủ ôm vào trong lòng che chở.

Nam Xứng sợ hãi không thôi, khẽ kéo tay người phía sau, kêu tên của Nam Chủ.

Sau một lát, y mới nghe được Nam Chủ nhẹ nhàng đáp một tiếng.

Âm thanh rất nhỏ, trong lòng Nam Xứng hoảng sợ, vội vàng hỏi “Cậu bị thương?”

Bốn phía đều là bóng tối, Nam Xứng không thể nhìn rõ bộ dạng của Nam Chủ, càng không thể xác định xem hắn có bị thương hay không. Hiện giờ cả hai người đều bị đồ vật và đồng phế tích đè lên, hoàn toàn không thể di chuyển được.

Nam Xứng lo lắng muốn muốn xoay người lại kiểm tra tình huống Nam Chủ, lại bị Nam Chủ ôm chặt hơn. Tiếp đó, y nghe thấy giọng nói tràn đầy kiêu ngạo của Nam Chủ “Sao tôi có thể bị thương được, mệnh lớn lắm.”

Nam Xứng thở phào nhẹ nhõm, an tâm hơn một chút. Lúc này, y mới bắt đầu cảm thấy vừa lạnh vừa đau.

Nam Chủ kéo áo khoác của mình ra, ôm Nam Xứng vào bên trong, nói “Vừa rồi có thể là tuyết lở. Căn biệt thự này lại nằm đúng vị trí nguy hiểm. Với tình huống này thì chúng ta cũng không ra được, chỉ đành chờ cứu viện tới mà thôi.”

Nam Xứng gật đầu, cũng không biết có phải là do nguyên nhân bị thương hay không, y tự dưng cảm thấy rất lạnh, rất muốn ngủ.

Nam Chủ thấy y rất lâu không nói năng gì, vội vã đẩy y một cái, nói “Anh đừng ngủ, lúc này không thể ngủ.”

Nam Xứng miễn cưỡng chống đỡ, nói “Tôi không ngủ, cậu cũng đừng ngủ.”

Trong bóng tối không nhận biết được thời gian trôi qua, Nam Xứng cảm thấy dường như hai người bọn họ đã bị nhốt ở chỗ này rất lâu. Y cười khổ, nói “Có khi nào ngày hôm nay chúng ta sẽ chết ở nơi này không?”

Nam Chủ phía sau đột nhiên lớn tiếng “Không đâu, tôi còn chưa dụ dỗ được XXX, cứ chết thế này thì rất đáng tiếc.”

XXX là nữ minh tinh đang rất nổi tiếng hiện giờ, một ngọc nữ thanh thuần tươi trẻ, mặt thiên sứ mà thân hình bốc lửa.

Nam Xứng nói “Cậu thích XXX?”

Nam Chủ lập tức nói “Không thích, tôi đã có anh rồi.”

Nam Chủ nói xong, còn ôm Nam Xứng thật chặt.

Nam Xứng không nói gì nữa, một lát sau, lại nghe Nam Chủ nói “Từ mỗi tình đầu đến đêm đầu tiên đều cho anh hết cả, anh nhất định phải có trách nhiệm với tôi.”

Nam Xứng hỏi “Mối tình đầu là cái gì?”

Nam Chủ nói “Khi tôi còn bé, trên tivi suốt ngày chiếu đi chiếu lại bộ phim mà anh đóng, lúc đó anh cũng còn nhỏ xíu ấy. Tôi đã đứng trước mặt biết bao người, chỉ vào anh trên tivi, nói sau này muốn lấy anh làm vợ. Anh có biết tôi đã bị mọi người cười nhạo suốt bao nhiêu lâu không.”

Nam Xứng nghe vậy cũng cười theo.

Hai người cười một hồi, Nam Xứng ở trong bóng tối nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay Nam Chủ.

28.

Nam Xứng cuối cùng bởi vì thể lực không chống đỡ được nữa mà ngất đi, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trong bệnh viện.

Nam Xứng bị thương không nặng, chỉ có vết thương ở trên đùi khá sâu, lượng máu chảy ra quá nhiều nên mới bị ngất mà thôi. Nam Chủ thì lại nghiêm trọng hơn một ít, đầu bị thương, đến giờ vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Khi Nam Chủ tỉnh lại, Nam Xứng nghe tin lập tức khập khiễng từ phòng bệnh của mình chạy tới phòng bệnh của Nam Chủ. Lúc Nam Xứng mở cửa ra, y nhìn thấy bác sĩ đang đứng ở bên trong, vẻ mặt rất nghiêm túc nói chuyện gì đó với Nam Chủ nằm trên giường.

Trong lòng Nam Xứng lập tức nặng nề, sững sờ đứng ở cửa.

Sau đó, y nhìn thấy Nam Chủ quay đầu nhìn về hướng y, trên mặt hẳn có chút căng thẳng, cũng có chút đề phòng. Nam Xứng lên tiếng thăm dò, thử kêu tên Nam Chủ.

Nam Chủ lúc này mới bình tĩnh lại, vẫy vẫy tay với y, nói “Qua đây, để tôi xem anh thế nào.”

Bác sĩ nói với Nam Chủ “Chuyện tôi vừa nói, hi vọng anh có thể cẩn thận cân nhắc lại.”

Bác sĩ nói xong cũng ra khỏi phòng.

Nam Chủ kéo Nam Xứng đến trước mặt mình, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới một lần, hỏi “Vết thương của anh đã đỡ chút nào chưa?”

Nam Xứng hỏi “Lời nói của bác sĩ vừa rồi có ý gì?”

Nam Chủ không thêm để ý, đáp lại “Tôi muốn xuất viện sớm, nhưng bác sĩ không cho.”

Nam Xứng vẫn có chút không yên lòng, Nam Chủ lập tức cười xấu xa, kéo Nam Xứng vào trong lòng mình “Thật ra khi nãy bác sĩ nói rằng tôi có rồi. Đứa nhỏ là con của anh, anh xem phải làm thế nào thì làm đi!”

Nam Xứng thấy tính tình thường ngày của Nam Chủ đã trở lại, lúc này mới yên lòng, cũng đưa tay ôm chặt lấy Nam Chủ. Khi này, y thực sự rất lo lắng.

Vòng tay của Nam Chủ rất ấm áp, rất vững vàng, giống như một bức tường kiên cố, vào thời khắc nguy hiểm nhất, chính hắn đã bảo vệ y. Nam Xứng nếu nói không cảm động là không thể nào, nhưng y còn cảm thấy, có lẽ giữa hai người còn có một thứ tình cảm nào đó nhiều hơn cả thế.

Ánh mặt trời an tĩnh chiếu vào, hai người ôm thành một khối. Bầu không khí rất tốt đẹp, nhưng đúng vào lúc này, Nam Chủ đột nhiên đẩy đẩy Nam Xứng một cái, nói “Cha đứa nhỏ à, anh mau đứng lên đi!”

Nam Xứng tưởng mình đè lên vết thương của Nam Chủ, vội vàng ngồi dậy, hỏi “Có làm sao không?”

“Tôi cứng rồi.”

13. Chương 13: Phần 29-31: Thờ Ơ

29.

Vết thương của Nam Xứng không nặng, mấy ngày sau đã được xuất viện.

Sau khi Nam Xứng ra viện thì cũng chưa gặp lại Nam Chủ, tới bệnh viện thăm hắn hầu như đều bị quản lý hoặc trợ lý của Nam Chủ dùng đủ mọi cách ngăn cản ở bên ngoài. Ngay cả gọi điện thoại cho Nam Chủ cũng không có ai bắt máy.

Không có cách nào khác, Nam Xứng đành phải chờ Nam Chủ xuất viện rồi liên lạc lại.

Hơn nữa, kế hoạch công tác gần đây của Nam Xứng rất nhiều, chờ đến khi y gặp được Nam Chủ đã là chuyện rất lâu sau đó rồi.

Nam Chủ nằm viện nghỉ ngơi rất lâu, Nam Xứng chờ đến tận khi Nam Chủ quay lại đoàn phim [Bạn gái của tôi không phải là người] thì mới nhìn thấy hắn. Nhưng dù gặp được cũng không có cơ hội nói chuyện. Sau khi Nam Chủ trở về lập tức bị cả đám người trước sau vây lại, Nam Xứng chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn sang.

Nhưng kể cả nhìn từ khoảng cách xa như vậy, Nam Xứng cũng nhận ra Nam Chủ có chuyện không ổn.

Đầu tiên, bề ngoài của hắn thay đổi rất nhiều, Nam Chủ gầy đi không ít, còn đeo thêm cả kính.

Nam Xứng nghe thấy có nữ diễn viên ông ọ hỏi Nam Chủ “Sao anh lại thay đổi nhiều vậy?”

Nam Chủ nhìn người phụ nữ kia, tà tà cười một cái, ám muội hỏi “Em thích không?”

Dáng vẻ đó của hắn thật sự quá không đứng đắn, nhưng lại rất mê người. Nam Xứng chỉ liếc mắt nhìn rồi quay đầu đi nhíu mày rất lâu.

Nhưng điều khiến y càng để ý hơn chính là, Nam Chủ từ đầu đến cuối đều không nhìn y lấy một lần.

30.

Lúc đầu, Nam Xứng cũng chỉ xem là mình cả nghĩ quá rồi, nhưng dần dần y cũng có thể xác định là Nam Chủ đang tránh y.

Nam Chủ hiện giờ không ngừng trốn tránh y, hơn nữa còn khôi phục trạng thái trước kia, khắp nơi thả thính và phát tán hormone giống đực.

Hôm đó, cuối cùng Nam Xứng cũng tìm được cơ hội, chặn người lại trong phòng nghỉ.

Nam Xứng nhanh tay khoá cửa lại, hỏi hắn “Cậu rốt cuộc là thế nào?”

Phòng nghỉ lúc này chỉ có hai người Nam Chủ và Nam Xứng, vẻ mặt của Nam Chủ trong nháy mắt có chút không được tự nhiên, cũng không nhìn Nam Xứng, xa xa đứng bên cạnh cái bàn, hỏi ngược lại “Thế nào là thế nào?”

Nam Xứng hỏi “Sao mấy ngày nay cậu lại tránh mặt tôi?”

Nam Chủ không thèm để ý, đáp “Anh cứ khẳng khẳng một mực tương tư tôi như vậy, tôi cũng đâu có cách nào đâu.”

Nam Xứng cau mày, hỏi tiếp “Cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Cậu với XXX có chuyện gì?”

Nam Chủ đột nhiên cười, đẩy kính mắt lên, nói “Nam Xứng, lẽ nào anh đang ghen hả?”

Nam Xứng nhìn phản ứng của hắn, sửng sốt một lúc.

Nam Chủ đi tới gần nắm lấy cằm của y, vẻ mặt bất cần cúi đầu hôn y một cái, rồi nhỏ giọng nói “Anh có tư cách gì mà ghen cơ chứ? Chúng ta dù sao cũng chỉ là bạn tình thôi mà. Anh quên rồi?”

Nam Xứng kinh ngạc tròn tròn hai mắt, á khẩu không trả lời được. Y chăm chú nhìn Nam Chủ, giống như trước giờ chưa từng quen biết người này.

31.

Ngày đó, Nam Chủ nói xong câu kia thì lập tức đi mất. Nam Xứng một mình đứng ở trong phòng nghỉ thật lâu cũng chưa hoàn hồn lại.

Chờ đến khi Nam Xứng thất hồn lạc phách trở lại trường quay, y lại nghe thấy mấy người nhân viên trẻ đang vây quanh Nam Chủ nói chuyện. Nam Chủ vui vẻ trò chuyện, hoàn toàn không có một điểm bất thường nào cả, so với sắc mặt tái nhợt của Nam Xứng lúc này, hoàn toàn chênh lệch một cách rõ ràng.

Sau đó, Nam Xứng mơ hồ nghe được một cô gái đang hỏi Nam Chủ “Anh đóng xong bộ phim này, thật sự sẽ rời khỏi giới giải trí sao?”

Nam Xứng kinh ngạc nhìn sang, nhìn thấy Nam Chủ cười, nói với cô gái kia “Thế nào, em luyện tiếng anh?”

Mấy người còn hi hi ha ha nói gì nữa, nhưng Nam Xứng còn đang tiêu hoá tin tức Nam Chủ muốn rời khỏi giới giải trí.

Khác với y, Nam Xứng biết Nam Chủ thật sự rất thích đóng phim. Hắn đã từng nói với y rất nhiều lần, đời này nhất định phải lấy được một giải thưởng, trở thành ảnh đế, bằng không chết rồi cũng sẽ không cam lòng. Người như vậy, thế nào nói nghỉ hưu là lập tức nghỉ hưu ngay được?

Lúc này, trợ lý của Nam Chủ đi qua, đưa cho Nam Chủ một chén nước. Nam Chủ nói tiếng cảm ơn rồi đưa tay ra nhận lấy.

Nhưng hắn lại lỡ tay không chạm được tới cái chén, chén nước rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh.

Nam Chủ nhìn mấy mảnh chén vỡ rơi trên mặt đất, ngẩn người thật lâu, mãi đến tận khi mọi người xung quanh hỏi thăm mới phục hồi tinh thần lại. Hắn cười cười, hùa theo bọn họ, tùy ý nói “Ôi, lớn tuổi rồi, ngay cả cái chén cũng cầm không vững được.”

14. Chương 14: Phần 32-35: Nam Chủ Tìm Đường Chết Như Thế Nào?

32.

Những ngày sau đó, đoàn phim đột ngột tăng nhanh tiến độ, tất cả các cảnh quay của Nam Chủ đều bị đẩy lên trước.

Nam Xứng từ đầu đến cuối đều cảm thấy có gì đó bất ổn, tuy rằng lúc Nam Chủ làm việc vẫn giống như bình thường, thái độ vẫn khó ưa như cũ, nhưng Nam Xứng vẫn nhận ra có chỗ khác thường.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, hiện giờ Nam Chủ hoàn toàn không để ý gì tới y.

Nam Xứng đời này chưa từng yêu ai bao giờ, vẫn thích độc thân vui tính, hưởng thụ cuộc sống. Nam Chủ phân rõ giới hạn với y như vậy, đúng như những gì lúc trước y mong đợi, thì y phải mừng mới phải?

Nhưng Nam Xứng lại cảm thấy không những không thoải mái, trái lại trong lòng cứ lo lắng không yên, lúc nào cũng thấy bồn chồn khó chịu, y trước giờ không hề giống như vậy.

Nam Xứng không tìm được cơ hội gặp riêng Nam Chủ, mãi đến tận một hôm tham gia bữa tiệc của đoàn phim tổ chức riêng thì mới xa xa nhìn thấy Nam Chủ.

Nam Chủ ngày hôm nay ăn mặc vô cùng loè loẹt, áo vest màu sáng kết hợp với áo sơ mi hoa, đây hoàn toàn là phong cách ăn mặc có thẩm mỹ thấp đến đáng sợ. Nhưng khi phối hợp với khuôn mặt của Nam Chủ, lại khiến cho người khác không biết chê bai vào đâu, bởi vì nhìn đẹp trai chết đi được! Nhất là hiện giờ hắn còn đeo kính, tăng thêm một phần nhã nhặn lịch sự.

Bởi vì Nam Chủ quá nổi bật, cho nên Nam Xứng vừa tới đã nhìn thấy ngay Nam Chủ đứng trong góc nhỏ uống rượu.

Còn có Pháo Hôi đang được Nam Chủ ôm eo đứng bên cạnh.

33.

Nam Chủ lúc này đang nói chuyện với Pháo Hôi, hai người nhìn qua rất thân mật. Nam Chủ cũng chú ý tới ánh mắt của Nam Xứng, cố ý ôm Pháo Hôi lại gần hơn, có vẻ như đã dính sát vào trong lồng ngực Nam Chủ.

Pháo Hôi giơ tay nghịch ngợm đánh yêu hắn một cái, nói “Anh làm gì lại sờ ngực em chứ.”

Nam Chủ nhìn đối phương, ánh mắt tỏ ra rất thâm tình, ghé tai Pháo Hôi nói “Này, tôi diễn kịch thôi. Cậu tốt xấu gì cũng là một diễn viên, làm ơn tỏ ra chuyên nghiệp một chút có được không?”

Có thể là do ánh mắt của Nam Chủ quá tình cảm, Pháo Hôi bị nhìn cũng cảm thấy trong lòng rục rịch, cười cười đáp lại “Em không ngại phim giả tình thật với anh đâu. Hay hai chúng ta thử một lần xem sao?”

Nam Chủ thấy Nam Xứng không nhìn sang nữa, buông Pháo Hôi ra, không lên tiếng. Về mặt của hắn có chút cô đơn buồn bã.

Pháo Hôi đứng một bên nhìn Nam Chủ yên lặng uống rượu, nhìn chán chê một lúc lâu, mới đẩy hắn một cái, hỏi “Anh trả lời đi, có đồng ý hay không?”

Nam Chủ phục hồi tinh thần, hỏi “Đồng ý cái gì?”

Pháo Hôi nói “Phim giả tình thật ấy!”

Nam Chủ lúc này không biết nhớ tới cái gì, lắc đầu nói “Xin lỗi, tôi đã có người yêu rồi.”

Pháo Hôi nhìn thấy rõ cảm xúc trong nháy mắt của Nam Chủ, hỏi “Thật hả?”

Nam Chủ nói “Thật đến mức không thể thật hơn.”

Pháo Hôi nói “Thế thì anh còn kéo tôi diễn mấy cái trò mèo này làm gì!”

Nam Chủ lắc đầu “Chúng tôi không thể ở bên nhau.”

Pháo Hôi nghe không hiểu, tiếp tục hỏi thì Nam Chủ lại nhất quyết không chịu nói.

Pháo Hôi có chút tiếc nuối, nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Nam Chủ dưới ánh đèn, cảm lòng không nổi đưa tay vuốt ve khuôn mặt hắn, mê muội nói “Vai diễn này, diễn cũng diễn giúp anh rồi, giờ muốn chút tiền lệ phí đi lại cũng không quá đáng gì đâu, phải không?”

Nam Chủ cũng quen biết Pháo Hôi từ lâu, lúc này hào phóng nói “Ừ, cậu muốn cái gì?”

Pháo Hôi nhích lại gần hắn, ngược đầu đưa tay quàng qua cổ Nam Chủ, nói “Bảo bối, hôn một cái đi.”

Nam Chủ vốn định từ chối, nhưng lúc này đột nhiên liếc mắt nhìn sang một chỗ, rồi đưa tay tháo kính mắt trên mặt xuống, kéo Pháo Hôi vào trong lòng, tà tà cười muốn cúi đầu hôn xuống.

34.

Nhưng Nam Chủ còn chưa kịp hôn, thì đã bị một người từ phía sau vô cùng thô lỗ kéo cánh tay túm đi.

Nam Chủ một đường bị túm ra lối đi khẩn cấp, còn không kịp phản ứng lại đã bị người đè lên tường cưỡng hôn.

Hơi thở và cảm xúc quen thuộc khiến Nam Chủ trong nháy mắt đã nhận ra người đang hôn mình là Nam Xứng. Hắn bản năng đẩy đối phương ra, nhưng lại bị Nam Xứng giữ chặt hai tay đè lên tường tiếp tục hôn, làm thế nào cũng không tránh thoát ra được. Mãi đến tận khi ngay cả bản thân Nam Chủ cũng không kiềm chế được, đắm chìm vào trong nụ hôn điên cuồng kia.

Trong khoảnh khắc này, hai người hôn đến lưu luyến không dứt, mãi cho đến khi cảnh nóng cấm trẻ em sắp trình diễn thì mới buông nhau ra được.

Sau khi tách ra, hai người đều có chút chưa hoàn hồn lại.

Nam Xứng nâng mặt Nam Chủ lên, trán kề trán đối phương, nhẹ nhàng dùng giọng nói khàn khàn quỵn rũ hỏi “Có phải gần đây tôi quá phóng túng cậu rồi hay không?”

Nam Chủ còn chưa tỉnh táo lại, ngơ ngác đáp “Anh nói gì cơ?”

Nam Xứng nói “Dám hôn người khác ở trước mặt tôi, cậu cho rằng tôi sẽ dễ dàng tha thứ cho cậu hả?”

Nam Chủ lúc này mới hoàn hồn, quay mặt đi không thèm nhìn Nam Xứng, nói “Chúng ta chỉ là bạn giường mà thôi, dù có hôn hay lên giường với người khác thì cũng có làm sao đâu.”

Nam Xứng vô cùng khí thế, nghiêng răng trả lời “Hôn hay lên giường sao, với một mình tôi là đủ rồi.”

Nam Chủ nói “Xin lỗi, hiện giờ tôi chẳng còn cảm giác gì với anh cả.”

Nam Chủ lúc này còn đang bị Nam Xứng ôm ở trong lòng, Nam Xứng giơ chân lên, dùng đầu gối nhẹ nhàng ma sát với phía bên dưới của Nam Chủ, cười nói “Không có cảm giác sao, thế cái này là chuyện gì?”

Phía dưới của Nam Chủ từ lâu đã căng lều trại rồi...

Nam Chủ ở trong lòng thầm mắng một câu “Thứ vô dụng này!”, rồi chỉ quật cường mím môi không lên tiếng.

Nam Xứng im lặng nhìn Nam Chủ.

Lối đi khẩn cấp khá tối, hiện giờ chỉ có tiếng hô hấp của hai người vang lên.

Rất lâu sau, Nam Xứng thở dài, khe khẽ nói một câu “Tôi nhận thua.”

35.

Nam Xứng nhìn Nam Chủ, nói “Tôi xin lỗi vì chuyện lúc trước. Tôi chưa từng nghiêm túc yêu ai, lúc đó chỉ cảm thấy tình cảm của cậu sẽ là gánh nặng với mình, cho nên mới muốn trốn tránh, lại còn nói ra mấy lời bạn giường kia nữa. Nếu việc đó làm cậu tổn thương, thì thật sự xin lỗi.”

Nam Chủ kinh ngạc nhìn Nam Xứng, có chút không dám tin tưởng những gì mà mình nghe được, hần lăm bấm hỏi “Anh nói vậy là có ý gì?”

Nam Xứng nhìn Nam Chủ, vừa dịu dàng vừa cứng chiều cười một cái, nói “Đứa gốc ạ, tôi thích cậu.”

Trong nháy mắt này, Nam Chủ chỉ cảm thấy mình giống như vừa bị sét đánh vậy, sự vui sướng khổng lồ điên cuồng xông lên đầu, mừng đến mức tóc cũng dựng thẳng cả lên. Nam Chủ nhìn Nam Xứng, chỉ muốn ngay lập tức hoá thân thành cầm thú, đè người ra làm ngay tại chỗ.

Nhưng chỉ một khắc sau, Nam Chủ nhắm mắt lại, liều mạng đè ép sự vui mừng và kích động như điên trong lòng mình lại, đầu đòn xiết chặt hai tay đang run rẩy. Khi hần mở mắt ra một lần nữa, trong mắt đã không còn có chút tình cảm nào nữa.

Hần nhìn Nam Xứng, lắc đầu “Hay là thôi đi.”

Nam Xứng sững sờ.

Nam Chủ nhẹ nhàng đẩy Nam Xứng ra, tỏ ra thoải mái, nói “Xin lỗi, tôi vẫn cảm thấy cuộc sống như trước đây thoải mái hơn. Mấy thứ yêu đương tình cảm này nọ, chẳng hợp với tôi đâu. Anh tìm người khác đi.”

Nam Xứng nhú mày nhìn chằm chằm Nam Chủ.

Nam Chủ thấy y có không phản ứng gì, không quan tâm nhún vai một cái, rồi quay người đi.

Ai ngờ mới vừa đi một bước thì sắc mặt Nam Chủ đột nhiên trắng bệch, lão đảo ngả xuống đất.

15. Chương 15: Phần 36-37: Che Giấu

36.

Nam Xứng vội vàng chạy tới, thấy Nam Chủ hai tay ôm đầu co quắp lại nằm trên mặt đất. Nam Xứng hoảng sợ vội vàng lấy điện thoại ra muốn gọi xe cứu thương.

Nhưng y lập tức bị Nam Chủ ngăn cản, hần nói “Không cần, một lát sẽ đỡ thôi.”

Giọng nói của hần rất nhỏ, còn có chút run rẩy.

Hần vẫn luôn nắm chặt cánh tay Nam Xứng. Nam Xứng thấy hần kiên trì như vậy thì bỏ điện thoại xuống, ôm Nam Chủ dựa vào tường ngồi xuống, để Nam Chủ gối đầu lên trên đùi của mình.

Lúc này, Nam Chủ nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt, trên trán thấm đầy mồ hôi lạnh, giống như đang phải chịu cơn đau vô cùng khủng khiếp. Nam Xứng nhìn hẩn như vậy, trong lòng đều xoắn hết cả lại.

Rất lâu sau, Nam Chủ mới chậm rãi thở được bình thường, vẻ mặt cũng thả lỏng hơn một ít.

Nam Xứng thử dò xét hỏi “Sao rồi, đã khá hơn chút nào chưa?”

Nam Chủ nghe tiếng mở mắt ra, Nam Xứng lại thấy hai mắt của hẩn hoàn toàn mờ mịt, ánh mắt trống rỗng không có tiêu cự. Y hoảng hốt, hỏi “Hai mắt của cậu làm sao vậy?”

Nam Chủ đã tỉnh táo lại, vội vàng nhắm chặt hai mắt. Lại một lúc sau, Nam Chủ mới mở mắt ra, lảo đảo đứng dậy muốn rời đi.

Nam Xứng kéo tay hẩn, hỏi “Cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu có chuyện gạt tôi đúng không!”

Nam Chủ cũng không nhìn y, chỉ nhàn nhạt nói “Không liên quan gì tới anh.”

Nam Xứng nói “Cậu tội tình gì phải làm thế này. Có chuyện gì không thể nói rõ được ra chứ!”

Mặt Nam Chủ không chút biểu cảm, chỉ liếc mắt nhìn y, lạnh lùng nói “Chấm dứt ở đây đi.”

Nam Xứng bị giọng nói lạnh lùng của hẩn làm cho choáng váng, chỉ nghe được Nam Chủ nói thêm một câu “Sau này đừng đến làm phiền tôi nữa.”

Nói xong, hẩn quay người đi mất.

37.

Những ngày kế tiếp, Nam Chủ biến mất, ngay cả ở đoàn phim cũng xin nghỉ phép dài hạn.

Nam Xứng không thể liên lạc được với Nam Chủ, nhưng Nam Xứng cũng không phải người dễ dàng buông tha như vậy, hơn nữa, trong lòng y đã mơ hồ có suy đoán.

Nam Xứng không hổ là người đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, quan hệ giao tiếp cũng không phải ít, rất nhanh đã tra được tin tức Nam Chủ bị bệnh phải nằm viện. Nam Xứng nghĩ ngày ấy Nam Chủ bị phát bệnh, trong lòng lạnh ngắt, muốn tiếp tục hỏi thăm tình hình bệnh trạng của Nam Chủ thế nào thì lại không nghe ngóng được nữa.

Cuối cùng, y đành phải nhờ trợ lý của mình chạy tới thông đồng trợ lý của Nam Chủ, rót sạch mấy bình

rượu giá trên trời mới dụ ra được mấy lời muốn nghe.

Hôm Nam Xứng tới, Nam Chủ đang nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi. Hắn nghe có người đi vào, mở mắt ra nhìn thì chỉ thấy loáng thoáng một bóng người mơ hồ. Nam Chủ tưởng bác sĩ thì oán giận lắm bầm nói “Lại tiêm lại thuốc lại khám gì nữa vậy bác sĩ. Cánh tay này của tôi bị mấy người đâm đến thủng lỗ chỗ rồi đây này!”

Nam Xứng nhìn Nam Chủ trên giường bệnh, không đến mấy ngày mà Nam Chủ đã tiêu tụy hơn quá nhiều, gầy gò đến mức hốc mắt cũng lún xuống dưới, sắc mặt vô cùng tái nhợt, là đáng về yếu đuối y chưa từng thấy qua bao giờ.

Nam Chủ đợi rất lâu cũng không thấy người kia có phản ứng gì, nhận thấy có điều không ổn, hắn nheo mắt lại nhìn, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy một cái bóng mờ lung không rõ như trước. Nam Chủ lập tức đề phòng, hỏi bóng người kia “Ai vậy?”

Nam Xứng nhìn rõ ràng đáng về bất lực và kinh hoàng của Nam Chủ trong nháy mắt này, nghĩ lại khuôn mặt tự tin hăng hái lại đầy kiêu hãnh của hắn trước đây, đột nhiên cảm thấy tim mình như bị xiết chặt lấy, trong lòng đau đớn đến không thể hô hấp.

Nam Xứng ổn định tâm lý, mới mở miệng nói “Là tôi.”

Nam Chủ sững sốt một chút, lập tức lạnh mặt nói “Anh đến đây làm gì!”

Nam Xứng nói “Chuyện của cậu tôi đã biết hết rồi.”

Nam Chủ rõ ràng có chút hoảng loạn, lập tức quật cường mím chặt môi không nói lời nào.

Nam Xứng nói tiếp “Vì trận tuyết lở lần đó, trong đầu cậu bị thương dẫn tới tụ huyết, cục máu đọng kia vẫn không có cách nào tự tan đi được, dẫn đến tình trạng đè lên dây thần kinh thị giác, bệnh trạng cũng dần dần chuyển biến xấu đi. Nếu như làm giải phẫu, độ nguy hiểm rất lớn, hơn nữa còn không thể xác định di chứng để lại sau này. Có thể bị mù, cũng có thể bị điếc, không thể giao tiếp, hoặc là mất trí nhớ.

Nam Xứng một hơi nói xong, vẻ mặt của Nam Chủ cũng biến thành cứng đờ.

Nam Chủ nghiêm mặt không nói lời nào, Nam Xứng đại khái có thể đoán được Nam Chủ đang nghĩ cái gì.

Từ mấy ngày nay, thân thể Nam Chủ càng ngày càng thay đổi rõ ràng, khiến cho Nam Chủ bị đả kích quá nhiều. Nam Xứng không thể tưởng tượng hết được những gì Nam Chủ đã phải trải qua.

Nam Xứng không biết phải diễn tả ra sao, đối với một người bình thường luôn kiêu ngạo tự tin như Nam Chủ, thì khi phải đối mặt với tình huống gần như cực đoan thể kia, sẽ bất lực và bất an đến nhường nào.

Nam Chủ đương nhiên thật sự rất yêu Nam Xứng, rất yêu, vô cùng yêu. Nhưng ngay cả tương lai hiện giờ của hắn mà hắn cũng không thể nắm chắc được, cũng không có cách nào phản kháng lại, thì hắn không thể kéo theo Nam Xứng đến cùng chịu loại sợ hãi này được.

Thế nên hắn nói “Anh đã biết rồi, vậy thì chúng ta cũng không cần phải ở bên nhau nữa.”

Nam Xứng bị Nam Chủ chọc giận, đi đến nắm cằm Nam Chủ lên, nói “Đừng tưởng rằng cậu bị bệnh thì tôi không dám đánh cậu.”

Nam Chủ bị Nam Xứng nắm cằm, không thể tránh thoát, đành phải mở mắt ra nhìn Nam Xứng. Không biết có phải do tâm trạng của hắn đang kích động hay không, vành mắt của hắn bắt đầu đỏ lên, khuôn mặt tỏ ra rất quật cường.

Nam Xứng nhìn bộ dáng này của Nam Chủ, trong lòng vừa giận vừa thương, y rồi bời nhìn chăm chăm Nam Chủ rất lâu, cuối cùng không thể làm gì khác ngoài thở dài.

Nam Xứng xưa nay vốn luôn duy trì bộ dáng công tử hào hoa phong nhã, hiếm thấy lại nói mấy lời thô tục.

Y nói “Nam Chủ, con mẹ nó, cậu bị thiếu năng trí tuệ à.”

16. Chương 16: Phần 38-41: Kết Thúc

38.

Nam Xứng nhìn hai mắt Nam Chủ, nói “Cậu cho rằng chỉ vì mấy cái thứ này, thì tôi sẽ ghét bỏ cậu, sẽ không thương cậu nữa sao?”

Nam Chủ không nói gì.

Nam Xứng nói “Nam Chủ, cậu nghe kỹ cho tôi. Nếu cậu đã dám trêu chọc tôi, thì cũng đừng nghĩ chạy. Mặc kệ cậu mù điếc, hay có chết thành quỷ đi chăng nữa, thì tôi cũng nhất định không buông cậu ra đâu!”

Nam Chủ trợn mắt nhìn y “Anh nguyên rửa tôi hả!”

Nam Xứng cũng bị chọc tức điên lên, không chịu nổi nữa, lớn tiếng “Cậu nghe vào trọng tâm lời tôi nói có được hay không!”

Nam Chủ sững sờ, tạm dừng một lúc mới phản ứng được, hình như bản thân mình vừa được người ta tổ

tình kia kia!

Nam Chủ quay mặt đi không nói lời nào.

Nam Xứng nhìn hẩn chăm chăm một hồi, hỏi “Mặt cậu sao lại đỏ lên thế?”

Nam Chủ nói “Không có, anh nhìn nhầm rồi!”

Nam Xứng xích lại gần một chút “Thật mà, ngay cả hai tai cũng đỏ đấy!”

Nam Chủ hét “Im miệng.”

Nam Xứng nhìn Nam Chủ mặt đỏ bừng bừng như mặt trời nhỏ, nghĩ thầm “Nãy giờ rõ ràng còn đang bị người này chọc đến tức điên, nhưng sao giờ nhìn cậu ta, trái nhìn phải nhìn, lại thấy đáng yêu như thế này cơ chứ!”

Nam Xứng chăm chú nhìn Nam Chủ, giờ khắc này, yêu thương trong mắt y dù muốn giấu cũng giấu không được.

Nam Chủ im lặng rất lâu, đột nhiên lên tiếng hỏi “Những gì anh vừa nói đều là thật?”

Nam Xứng bất đắc dĩ, đáp “Có cần nói thêm lần nữa không?”

Nam Chủ cắn môi nửa ngày không lên tiếng, một lát sau, nhỏ giọng nói “Tôi cũng thế.”

Nam Xứng cố nén cười, cố ý hỏi hẩn “Cũng thế là sao?”

Nam Chủ đỏ mặt, nín nửa ngày cũng nặn ra được một câu “Thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua anh...”

39.

Việc phẫu thuật rất nhanh đã sắp xếp xong. Một ngày trước khi phẫu thuật, vào buổi tối, Nam Xứng một mình lái xe tới căn nhà ma xảy ra chuyện lúc trước.

Bóng người buổi tối ngày hôm ấy thật sự ghim sâu trong lòng Nam Xứng, không cách nào xoá tan được. Tuy rằng y cảm thấy rất có thể là mình nhìn lầm, nhưng sau đó y ngẫm lại, đúng là từ khi bóng người kia xuất hiện thì Nam Chủ đã liên tiếp xảy ra rất nhiều chuyện.

Thế là đêm nay, mây đen gió lớn, Nam Xứng một người đi đến toà nhà ma này.

Trải qua trận tuyết lở lần trước, căn nhà đã tàn tạ đến không thể tả, chỉ còn lại một đống đổ nát. Xung quanh vắng ngắt, lại nằm trong núi, càng ngày càng âm u quỷ dị.

Nhưng Nam Xứng lại không có chút sợ sệt nào, thậm chí không cảm giác được sợ hãi, bởi vì trong lòng y vẫn luôn có một niềm tin chống đỡ lại hết thảy.

Y đi đến trước căn nhà, gió núi gào thét liên tục, vừa như tiếng dã thú, lại như tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

Nam Xứng nhìn xung quanh một chút, cũng không phát hiện ra bóng người của ma nữ.

Y đứng ở nơi đó, mở miệng “Tôi không biết cô là ai, nhưng hôm nay tôi đến đây cầu xin cô...”

Nam Xứng nói tới đây thì dừng lại một chút, quỳ xuống ngay tại chỗ, đối với khoảng không gian hư vô phía trước, thành kính nói “Tôi cầu xin cô, cầu cô buông tha cho Nam Chủ, để cậu ấy ngày mai có thể phẫu thuật thành công.”

Nam Xứng nói tiếp “Nếu như cô còn chuyện gì trong lòng, thì dù đó là gì, tôi cũng nguyện chịu thay cậu ấy.”

Nam Xứng nói xong, bốn phía vẫn hoàn toàn yên tĩnh, cũng không có ai hồi đáp.

Nam Xứng cũng không đứng dậy, cứ quỳ như thế thật lâu.

Nam Xứng một mực chờ đợi, có lẽ là đang đợi ma nữ tới trả thù, hoặc có lẽ đang đợi một lời hồi đáp có thể khiến cho y an lòng.

Đến khi trời sắp sáng, đột nhiên có một trận gió rất lớn thổi qua. Nam Xứng nhắm mắt lại, thảng tấp quỳ tại chỗ, tuy ý trận gió lạnh kia bao phủ quanh mình.

Nhưng sự kiện khủng bố trong tưởng tượng cũng không xảy ra, chốc lát không gian lại khôi phục yên tĩnh như trước.

Nam Xứng mở mắt ra, lúc này vừa vãn một tia nắng sớm chiều tối, trời đã sáng.

Nam Xứng cuối cùng thành kính bái lạy căn nhà một lần nữa, sau đó đứng dậy lái xe thẳng đến bệnh viện.

Lúc Nam Chủ vào phòng phẫu thuật, Nam Xứng vẫn luôn chờ ở bên ngoài.

Ngoài phòng phẫu thuật lúc đó vây quanh một đám người, từ quản lý tới trợ lý, mỗi một người đều lo lắng đi lại khắp nơi. Chỉ có Nam Xứng đứng ở trong góc nhỏ là tỏ ra bình tĩnh nhất. Nhưng nếu có người cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ngón tay của y vẫn luôn run rẩy không ngừng.

Lần đầu tiên Nam Xứng cảm giác thời gian trôi qua lại khó khăn như vậy. Chờ đến khi cuộc phẫu thuật của Nam Chủ kết thúc, Nam Xứng chỉ thấy phảng phất giống như đã qua một thế kỷ rồi.

Bác sĩ nói Nam Chủ phẫu thuật rất thuận lợi, nhưng có di chứng gì để lại hay không thì phải đợi Nam Chủ tỉnh lại rồi mới có thể phán đoán được.

Thế là Nam Xứng lại tiếp tục chờ đợi trong lo lắng.

Nửa ngày sau, Nam Xứng nhìn thấy ngón tay của Nam Chủ giật giật, y lập tức chạy tới, đứng dịp thấy Nam Chủ chậm rãi mở mắt ra.

Nam Xứng vô cùng kích động gọi tên Nam Chủ, hỏi “Bạn cảm thấy thế nào rồi?”

Y thấy tầm mắt của Nam Chủ chậm rãi tập trung trên mặt mình, nhưng hần vẫn mờ mịt tròn mắt nhìn y.

Theo đó, Nam Xứng nghe được Nam Chủ nhẹ giọng hỏi một câu “Anh là ai?”

41.

Nam Xứng triệt để choáng váng, trên mặt thoáng chốc mất hết tất cả biểu cảm, hỏi “Bạn... vừa nói cái gì?”

Nam Chủ chỉ nhìn y, đột nhiên nhếch môi cười toe toét, nếu như không phải bởi vì trên đầu còn có vết thương, hần lúc này nhất định sẽ cười vô cùng phách lối.

Nam Chủ vừa cười vừa nói “Haha, ngốc ơi, gạt anh đấy!”

Nam Chủ còn đắm chìm trong vui sướng vì đã lừa được người kia, ai ngờ hần chỉ thấy Nam Xứng vẫn đang ngốc ngốc nhìn mình.

Nam Chủ dần dần không cười nổi nữa, đưa tay chạm vào tay Nam Xứng, nói “Này, anh có sao không?”

Tiếp đó, hần lập tức nhìn thấy từng giọt từng giọt nước mắt đột nhiên từ trong mắt Nam Xứng rơi xuống.

Nam Xứng khóc.

Nam Chủ hoảng hốt, biết nhau lâu như thế rồi mà hắn còn chưa từng thấy Nam Xứng khóc bao giờ. Hắn vội vàng lo lắng nói “Anh đừng khóc mà. Tôi biết sai rồi. Sau này sẽ không đùa anh như vậy nữa đâu. Chờ tôi khoẻ lại rồi, anh muốn đánh tôi thế nào cũng được!”

Nam Xứng còn đang khóc, nhưng cuối cùng lại bật cười.

Y cúi người ôm lấy Nam Chủ, dụi mặt vào trong lồng ngực của đối phương hít một hơi thật sâu, than thở “Cậu không có chuyện gì, thật sự quá tốt rồi!”

Một khắc trước Nam Chủ còn đang luống cuống tay chân không biết phải làm sao lúc này cũng bình tĩnh lại, ôm Nam Xứng vào trong lòng.

Trong ngực rất ấm áp, Nam Chủ cảm giác đầu của mình cũng hoá thành một vũng nước nóng.

Nam Chủ ôm Nam Xứng, than thở “Nam Xứng à, sau này hai chúng ta ở bên nhau đi, đừng giằng co nữa.”

Nam Xứng nói “Ừm.”

Nam Chủ còn nói “Nam Xứng à, trước khi xuất viện hai chúng ta nhất định phải ở trên giường bệnh này làm một lần có được hay không? Lần sau không biết tới thời điểm nào mới có thể có cơ hội như vậy nữa!”

Nam Xứng nói “Không muốn bị đánh thì lập tức im miệng cho tôi.”

Nam Chủ yên lặng một lúc, cẩn thận nhỏ giọng hỏi “Tôi nói thêm một câu nữa có được hay không?”

Nam Xứng nói “Ừ.”

Nam Chủ nói “Tôi yêu anh.”

Nam Xứng im lặng một hồi, nói “Tôi cũng vậy.”

- END-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngan-nam-nam-chu-cung-van-nam-nam-xung>